

ΜΠΟΝΚΕΤΟ



1997

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΧΗ

(Μονόπρακτο δράμα)

Τών CH. LEGOFFIC και J. TRIBALDY



Οποι νάνε θα νυχτώση, τηλεφώνω και δυό λάμπες ηλεκτρικές. Στο βάθος δεξιά ένα λυόμενο κρεβάτι πάνω στο οποίο βρίσκεται ξαπλωμένος ο Μπρόκγουελ, με δεμένο το κεφάλι. Δεξιά μπροστά στη σκηνή μια πολυθρόνα όπου κάθεται ο Μάκ Έβανς. (Ημίφωνο.)

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ, (ἀπ' τὸ κρεβάτι του). — Εἰστε ἐδῶ, Μάκ Έβανς;
ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ. — Ναί... Κοιμηθῆτε.
ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Ἐκοιμήθηκα. Ἀνοίχτε τὰ παράθυρα θέλω νὰ δῶ λίγο φῶς.

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ. — Ὅχι ἀκόμα. Ἄλλως τε, φέγγει ἀρκετῶς. Θάνε τέσσερες ἡ ὅρα. Ὅπου νάνε θὰ νυχτώσῃ... Πῶς εἶσθε;
ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Πολὺ καλὰ... Μπορῶ νὰ σκέπτομαι;
ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ. — Ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερο. Δὲν πρέπει νὰ κοιράζεστε.

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Τὶ περιφάνειες δουλειές πού χάνω!
ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ. — Θὰ παρουσιαστοῦν ἄλλες. Ἄλλως τε δὲν θὰ δουλεύετε σ' ὅλη σας τὴ ζωὴ. Φαντάζομαι πὺς θὰ τὰ παρατήσετε μιὰ μέρα.

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Μάκ Έβανς εἰστε ἕνας θαυμάσιος χειρουργός, ἀλλὰ ἀπαίσιος ψυχολόγος. Ὅταν κανεὶς εἶνε χαμένος μέσ' στὶς ἐπιχειρήσεις δὲν τὶς ἀφήνει, παρὰ μονάχα ὅταν πεθάνῃ. Ἕνας ἐπιχειρηματίας πὺς ἀποσύρεται ἀπὸ τὶς ἐπιχειρήσεις, δὲν εἶνε ἐπιχειρηματίας.

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ. — Ἀκόμα κ' ἂν σταματοῦσε ἐξ ἀνάγκης... ἕνεκα μιᾶς ἐγχειρήσεως λόγου χάριν;
ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Ἀκόμα καὶ τότε, ἀρκεὶ νὰ διατηροῦσε τὴν διαύγεια τοῦ μυαλοῦ του!

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ. — Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἐγγυηθῶ ὅτι θὰ γίνετε καλὰ. Σὰς λέγω μόνο τοῦτο: Προσέχετε, Μπρόκγουελ.

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Μάκ Έβανς, ἡ ζωὴ εἶνε πολὺ σύντομη: ἔξυπνος ἄνθρωπος εἶνε ἐκεῖνος πὺς δὲν χάνει οὔτε ὅρα καὶ δὲν ἀφήνει νὰ τοῦ ξεφύγῃ καμμιά εὐκαιρία.

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ. — Ἔχετε τόσα ἐκατομμύρια!

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Καὶ τὶ με τοῦτο; Τὸ χρήμα εἶνε ἡ δύναμις. Ὁ ἀνώτερος ἄνθρωπος ποθεῖ πάντα νὰ γίνῃ πῶς δυνατός.

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ. — Ἀρκεῖ... Κοιμηθῆτε, τώρα.

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Θὰ προσπαθῶ.
ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ. — Πάντως πάψατε νὰ μιλάτε...

(Μπαίνει ἡ κυρία Μπρόκγουελ.)
ΚΑ ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Σὰς φέρνω τὰ γράμματά σας, γιαντρε. (Τοῦ δίνει ἕναν μεγάλο σφραγισμένο φάκελλο, μέσα στὸν ὁποῖον ὑπάρχουν πολλὰ γράμματα).

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ. — Μεροῖ... Γιὰ νὰ ἰδοῦμε! (Ἀνοίγει ἕνα γράμμα καὶ διαβάζει με χαμηλὴ φωνή).

«Χάρη, δὲν καταλαβαίνω καθόλου τὴ σιωπὴ σου...» (Παίρνει ἄλλα γράμματα). Πρόσκλησις! Τσέκ! Πρόσκλησις. Τσέκ. Τσέκ. Τσέκ... Μιὰ πρόσκλησις τῆς Ἱατρικῆς Ἐταιρείας γιὰ τὴν αὐθιανὴν συγκέντρωση.

ΚΑ ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Δὲν θὰ πᾶτε βέβαια;

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ. — Φυσικὰ ὄχι. (Ἐξακολουθεῖ νὰ νυχτᾷ τὰ γράμματα). Διάβολε, νὰ καὶ κάτι σοβαρό! Ἀντιστοιχῶν γιὰ τὴν



Τὶ εἶπατε; Ἡ ἀπόπειρα δὲν ἔχει ἀκόμα γνωσθῇ...

ἐξαφάνισή μου... Ἕνας φίλος μου με πληροφορεῖ, ὅτι ὁ «Ἑσπερινὸς Ταχυδρόμος» ἀρχίζει ἀπὸ αὐτοῦ ἕνα διαγωνισμό με 500 δολλάρια βραβεῖο, τὰ ὁποῖα θὰ δοθοῦν σ' ὅποιον ἀνακαλύψῃ πὺς βροσκομαι.

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ, (ἀπ' τὸ κρεβάτι του). — Πρόπει νὰ τὸν ἐμποδίσουμε. Κα ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Μὰς ἀκουγες; Ἐγὼ ἐνδομῆς πὺς ἐκοιμήσουνα... Πῶς εἶσαι φίλε μου;

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Καλὰ. Εὐχαριστῶ. Πές στὸν γραμματέα μου νὰ βεῖ τρόπο νὰ μὴ γίνῃ αὐτὸς ὁ διαγωνισμός..

Ἄν μάθουν ὅτι ὁ Μάκ Έβανς εἶνε ἐδῶ, θὰ καταλάβουν ὅτι εἶμαι ἀρρωστος.

Ὅλοι οἱ κεφαλαιοῦχοι τοῦ Νέου Κόσμου, θὰ συνασπισθοῦν ἐναντίον μου... Πήγαινε, Νταίζυ, γρήγορα!

ΚΑ ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Ὁ γραμματέας ἔχει βγεῖ.
ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Τότε, μὲν γιαντρε. Σημείωσέ το, σὲ παρακαλῶ.

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ, (τελειώνοντας τὴν ἐξέταση τῆς ἀλληλογραφίας του). — Κοιμηθῆτε τώρα κ. Μπρόκγουελ...

ΚΑ ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Ἐχει δίκιο ὁ γιαντρε... Κοιμήσου, φίλε μου. Σὲ παρακαλῶ.

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Τὸ νομίζετε εὐκολο; Ὁ ὕπνος δὲν εἶνε παρὰ μιὰ πολυτέλεια τῶν πτωχῶν. (Μπαίνει ὁ καμαριέρης).

Ο ΚΑΜΑΡΙΕΡΗΣ. — Εἶνε κύριοις ἀπ' τὸ Προεδρικὸ Μέγαρο πὺς ἐπιμένει νὰ δῇ τὸν κ. Μάκ Έβανς.

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ. — Σὰς τὸ εἶχα πῆ κ. Μπρόκγουελ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κρυφτῇ πολὺν καιρὸ σ' αὐτὸν τὸν τόπο.

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ, (στὸν καμαριέρη). — Τὶ θέλει αὐτὸς ὁ κύριος; Ο ΚΑΜΑΡΙΕΡΗΣ. — Εἶνε ἐπιφορημένος; νὰ διαβιβασθῇ καὶ ἐπείγον στὸν κ. Μάκ Έβανς. Γυρεύει νὰ τὸν δῇ προσωπικῶς.

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ, (στὸν Μάκ Έβανς). — Μπορεῖτε νὰ τὸν δεχθῆτε ἐδῶ;

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ. — Βεβαίως. Φτάνει μόνον νὰ τὸ θέλει κ' αὐτός.

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ, (στὸν καμαριέρη). — Πές του νὰ ἐρθῇ. (Ὁ καμαριέρης φεύγει καὶ ἀμέσως μπαίνει ὁ ἀπεσταλμένος).

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ, (στὸν ἀπεσταλμένο). — Ἐγὼ εἶμαι ὁ Δόκτωρ Μάκ Έβανς. Τὶ με θέλετε;

Ο ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ. — Διαβάστε αὐτό, κύριε. Ἡ στιγμὴ εἶνε πολύτιμη.

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ, (ἀφ' οὗ ἀδιάβατος). — Ἄ! τί τρομερό! Ο ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ. — Θάδεθε μαζὶ μου, Κύριε;

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ. — Ἐλπίζω, ναί. Ὅταν τὸ πῶ στὸν Μπρόκγουελ...

Ο ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ. — Πῶς;

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ. — Θὰ μ' ἐννοήσετε. Εἶμαι ἐδῶ καὶ ὁφείλω νὰ μείνω κατόπιν εἰδικῆς καὶ ρητῆς συμφωνίας εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κ. Μπρόκγουελ. Μόνον ὁ ἴδιος μπορεῖ νὰ μὴ λύσῃ ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσή μου. Καὶ γιὰ ν' ἀποφασίσῃ τέτοιο πρᾶγμα πρέπει νὰ ὑπάρχουν σοβαροὶ λόγοι... Σκεφθῆτε. Μπορῶ νὰ τοῦ πῶ πὺς καὶ γιὰτὶ με καλοῦν;

Ο ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ. — Ἄν τὸ νομίζετε ἀπαραίτητο τότε, πᾶστε τὸν.

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ, (στὸν Μπρόκγουελ). — Ὁ Πρόεδρος ἐπληρώθη θανάσιμος... Δολοφονικὴ ἀπόπειρα... Μὲ ζητοῦν ἐπείγοντως.

ΚΑ ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Γιαντρε ἔχετε ἀναλάβει τὴν ὑποχρέωσή νὰ μὴ ἀνακηρύξετε τὴν ἐλευθερίαν σας, παρὰ ἀφ' οὗ γίνῃ ἐντελὴς καλὰ ὁ ἄντρας μου.

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ. — Δὲν τὸ ἐξέχω. Ἀλλὰ ὑπάρχουν περιστάσεις... Ἡ ζωὴ τοῦ Προέδρου κινδυνεύει!

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Δὲν σὰς τὸ ἐπιτρέπω. Ὁ Βασιλεὺς τοῦ γαλλοῦ ἀρτίζει ὅσο κ' ἕνας Πρόεδρος. Τὸ κράτος δὲν εἶνε παρὰ μιὰ ἐννοία ἀφηρημένη ἐν ἡ ἐπιχειρήσεις μου εἶνε πραγματικότητες.

Ἄν χαθῶ, τὸ πᾶν καταστρέφεται. Διευθύνω τὸ κράτος τοῦ γαλλοῦ, τὸν κοσμοβόων, τὸν γαλλομαχανών. Ἀπασχολῶ διακόσιες χιλιάδες ἐργάτες καὶ ὑπάλληλους. Πεντακόσιοι σπουδαῖοι οἰκοὶ χρεομύνται



Διαβάστε αὐτό κύριε...



Σὰς διατάσσω ν' ἀναπαυθῆτε...

χρητὴ πὺς εἶνε μέσ' στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου. (Ἡ ΚΑ Μπρόκγουελ τὸ παίρνει). Διάβασε.

ΚΑ ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ, (διαβάζει). — Ἐὖ Ἱατρὸς Μάκ Έβανς ἀποχρεοῦται...

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Ἄσε τίς πρώτες παραγράφους. Κα ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Ἐὖ Ἱατρὸς Μάκ Έβανς ἐπ' αὐτὸν λόγῳ θ' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ προσωπικόν μου Μπρόκγουελ πρὸ τῆς πλήρους ἀναρρώσεώς του, οὐδ' εἰς περίπτωσιν ἀκόμη ἐθνικῆς καταστροφῆς. Τὸ λέει καθαρά.

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ. — Τὸ ξέρω... τὸ ξέρω... Μὰ μπορούσαμε, μπορούσαμε νὰ φαντασθοῦμε ὅτι θὰ συνέβαινε ὅτι συνέβη;

Ο ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ. — Γιαντρε, μὴ χρειάζεται ἀμέσως ἀπάντησις.

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ. — Ἐν τιμῇ, δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἀκολουθῶ... Μπορεῖτε ὅμως νὰ με πάρετε διὰ τῆς βίας.

Ο ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ. — Δὲν ἔχω τέτοια διαταγή.

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἐπιστεῖται στὴ συγκάταθεσή μου... Ἀλλοίμονο! Πρόπει ὅλα νὰ τὰ προβλέπῃ κανεὶς!

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ, (στὸν ἀπεσταλμένο). — Λοιπόν, κύριε, λυποῦμαι λιποῦμαι πάρα πολὺ. Ἄλλως τε δὲν εἶμαι καὶ ἀπαραίτητος... Ὁ διακεκριμένος συνάδελφός μου, Δόκτωρ Μάντισον θὰ με ἀναπληρώσῃ. Πηγαίνετε νὰ τὸν βοήθε.

Ο ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ. — Ὁ Δόκτωρ Μάντισον εἶνε ἤδη κοντὰ στὸν Πρόεδρο. (Στὴν κυρία Μπρόκγουελ). Κυρία, θέλετε νὰ πῆ ὁ κύριος, τί ἐμποδίζει τὴν ἱατρικὴν ἐπέμβαση τοῦ κ. Μάκ Έβανς, καὶ ὅν χρόνον ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν πεθαίνει;

ΚΑ ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Θέλω πρὸ παντός νὰ μὴν πῆ ὁ κύριος, ὅτι ἐδῆχθη νὰ διακινδυνεύσῃ τὴ ζωὴ του ὁ ἄντρας μου.

Ο ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ. — Ἀφ' οὗ εἶνε ἐστὶ δὲν μὴν μείνει παρὰ νὰ σὰς ζητήσω νὰ κρατήτετε τὸ πρᾶγμα μουσικῶς. Ἡ δολοφονικὴ ἀπόπειρα δὲν ἔχει ἀκόμα γνωσθῇ.

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ, (ἀνασηκώνεται στὸ κρεβάτι του). — Τὶ εἶπατε; Ἡ ἀπόπειρα δὲν ἔχει ἀκόμη γνωσθῇ; Τότε, Μάκ Έβανς, πηγαίνετε, σὰς τὸ ἐπιτρέπω.

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ, (στὸν ἀπεσταλμένο). — Πάμε, κύριε... (Πηγαίνει πρὸς τὸ σφυγμὸ τοῦ Μπρόκγουελ). Λίγος πυρετός... Εὐχάριστε πάρα πολὺ, Μπρόκγουελ.

Σὰς διατάσσω ν' ἀναπαυθῆτε, τοῦλάχιστον δυό ὥρες. (Στὴν ΚΑ Μπρόκγουελ). Ἀκούσατε, κυρία; ...Ὁ ἀρρωστος πρέπει ν' ἀποφύγῃ κάθε κόπωση καὶ πρὸ παντός κάθε σκέψη. Νὰ προσπαθῇ πρὸ παντός νὰ κοιμηθῇ. Ἄν δὲν μπορεῖ πάντως νὰ μείνῃ ἀκίνητος... Πρόπει νὰ φοβόμαστε καμμιά περιπλοκή.

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Θὰ μοῦ τηλεφωνῇ σέτε νέα, Μάκ Έβανς, ἔ;

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ. — Καλὰ!

(Βγαίνει μαζὶ με τὸν ἀπεσταλμένο).

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ, (ἀνασηκώνομενος). — Βοήθησέ με, Νταίζυ, σὲ παρακαλῶ... Εἶνε ἀνάγκη νὰ σηκωθῶ.

ΚΑ ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Ποτέ! Δὲν ἀκούεις τί εἶπε ὁ Μάκ Έβανς;

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Ὁ! Ὁ! Παιδιά εἶμαστε τώρα; Ἐλα, βοήθησέ με, σοῦ λέω. Ὁ Μάκ Έβανς μιλάει σὰ γιαντρε.

Ἀφ' οὗ με μένα νὰ φερθῶ σὰν ἄντρας. Διότι μου τὸ χέρι σου. (Τὸν βοηθεῖ νὰ σηκωθῇ). Ἐκεῖ... (Παίει στὸ γραφεῖο του, πατάει ἐπὶ καμπί κ' ἀνάβει τὴν ὁδο λάμπες. Τηλεφωνεῖ). Ἀλὸ, ἄλὸ! Πῶς πάνε ἡ μετοχὴ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς; Πάντα σταθερές; Καλὰ! Που...

ἴστε... Τί; Σιγὰ-σιγὰ στὴν ἀρχὴ καὶ στὸ κλείσιμο μεγάλες ποσότητες... ὅσοι μπορεῖτε... (Κλείνει τὴ γραμμὴ κ' ἀμέσως παίρνει ἄλλο). Ἀλὸ! Τὰ Γραφεῖα τῶν Σιδηροδρόμων; Ναί... Ὁ Μπρόκ-

ἀπὸ μένα. Γιὰ ὅλον αὐτὸ τὸν κόσμο, γιὰ μένα τὸν ἴδιο, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ διαπράξω μιὰν ἀπερισκεψία.

Ο ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ. — Ὁ γιαντρε σὲ μισὴ ὥρα θὰ ῥθῃ πίσω.

ΚΑ ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Ἕνα δευτερόλεπτο εἶν' ἀρκετὸ γιὰ νὰ πεθάνῃ κανεὶς.

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ. — Μπορῶ νὰ μηνύσω τοῦ βοηθοῦ μου νῶρθε νὰ σὰ, προσέχῃ ὅσο λείπω.

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Ἄν εἶχα ἐμπιστοσύνη στὸν βοηθό σας θὰ εἶχα πάρει αὐτὸν κ' ὄχι ἐσάς.

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ. — Τὸ ἐγνώθ. Ἀλλὰ οὔτε σὲς οὔ' ἐγὼ μπορούσαμε νὰ φανταστοῦμε...

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ, (στὴν κυρία του). — Νταίζυ, πάρε τὸ παλόνι.

ΚΑ ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ, (διαβάζει). — Ἐὖ Ἱατρὸς Μάκ Έβανς ἀποχρεοῦται...

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Ἄσε τίς πρώτες παραγράφους. Κα ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Ἐὖ Ἱατρὸς Μάκ Έβανς ἐπ' αὐτὸν λόγῳ θ' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ προσωπικόν μου Μπρόκγουελ πρὸ τῆς πλήρους ἀναρρώσεώς του, οὐδ' εἰς περίπτωσιν ἀκόμη ἐθνικῆς καταστροφῆς. Τὸ λέει καθαρά.

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ. — Τὸ ξέρω... τὸ ξέρω... Μὰ μπορούσαμε, μπορούσαμε νὰ φαντασθοῦμε ὅτι θὰ συνέβαινε ὅτι συνέβη;

Ο ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ. — Γιαντρε, μὴ χρειάζεται ἀμέσως ἀπάντησις.

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ. — Ἐν τιμῇ, δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἀκολουθῶ... Μπορεῖτε ὅμως νὰ με πάρετε διὰ τῆς βίας.

Ο ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ. — Δὲν ἔχω τέτοια διαταγή.

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἐπιστεῖται στὴ συγκάταθεσή μου... Ἀλλοίμονο! Πρόπει ὅλα νὰ τὰ προβλέπῃ κανεὶς!

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ, (στὸν ἀπεσταλμένο). — Λοιπόν, κύριε, λυποῦμαι λιποῦμαι πάρα πολὺ. Ἄλλως τε δὲν εἶμαι καὶ ἀπαραίτητος... Ὁ διακεκριμένος συνάδελφός μου, Δόκτωρ Μάντισον θὰ με ἀναπληρώσῃ. Πηγαίνετε νὰ τὸν βοήθε.

Ο ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ. — Ὁ Δόκτωρ Μάντισον εἶνε ἤδη κοντὰ στὸν Πρόεδρο. (Στὴν κυρία Μπρόκγουελ). Κυρία, θέλετε νὰ πῆ ὁ κύριος, τί ἐμποδίζει τὴν ἱατρικὴν ἐπέμβαση τοῦ κ. Μάκ Έβανς, καὶ ὅν χρόνον ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν πεθαίνει;

ΚΑ ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Θέλω πρὸ παντός νὰ μὴν πῆ ὁ κύριος, ὅτι ἐδῆχθη νὰ διακινδυνεύσῃ τὴ ζωὴ του ὁ ἄντρας μου.

Ο ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ. — Ἀφ' οὗ εἶνε ἐστὶ δὲν μὴν μείνει παρὰ νὰ σὰς ζητήσω νὰ κρατήτετε τὸ πρᾶγμα μουσικῶς. Ἡ δολοφονικὴ ἀπόπειρα δὲν ἔχει ἀκόμα γνωσθῇ.

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ, (ἀνασηκώνεται στὸ κρεβάτι του). — Τὶ εἶπατε; Ἡ ἀπόπειρα δὲν ἔχει ἀκόμη γνωσθῇ; Τότε, Μάκ Έβανς, πηγαίνετε, σὰς τὸ ἐπιτρέπω.

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ, (στὸν ἀπεσταλμένο). — Πάμε, κύριε... (Πηγαίνει πρὸς τὸ σφυγμὸ τοῦ Μπρόκγουελ). Λίγος πυρετός... Εὐχάριστε πάρα πολὺ, Μπρόκγουελ.

Σὰς διατάσσω ν' ἀναπαυθῆτε, τοῦλάχιστον δυό ὥρες. (Στὴν ΚΑ Μπρόκγουελ). Ἀκούσατε, κυρία; ...Ὁ ἀρρωστος πρέπει ν' ἀποφύγῃ κάθε κόπωση καὶ πρὸ παντός κάθε σκέψη. Νὰ προσπαθῇ πρὸ παντός νὰ κοιμηθῇ. Ἄν δὲν μπορεῖ πάντως νὰ μείνῃ ἀκίνητος... Πρόπει νὰ φοβόμαστε καμμιά περιπλοκή.

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Θὰ μοῦ τηλεφωνῇ σέτε νέα, Μάκ Έβανς, ἔ;

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ. — Καλὰ!

(Βγαίνει μαζὶ με τὸν ἀπεσταλμένο).

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ, (ἀνασηκώνομενος). — Βοήθησέ με, Νταίζυ, σὲ παρακαλῶ... Εἶνε ἀνάγκη νὰ σηκωθῶ.

ΚΑ ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Ποτέ! Δὲν ἀκούεις τί εἶπε ὁ Μάκ Έβανς;

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. — Ὁ! Ὁ! Παιδιά εἶμαστε τώρα; Ἐλα, βοήθησέ με, σοῦ λέω. Ὁ Μάκ Έβανς μιλάει σὰ γιαντρε.

Ἀφ' οὗ με μένα νὰ φερθῶ σὰν ἄντρας. Διότι μου τὸ χέρι σου. (Τὸν βοηθεῖ νὰ σηκωθῇ). Ἐκεῖ... (Παίει στὸ γραφεῖο του, πατάει ἐπὶ καμπί κ' ἀνάβει τὴν ὁδο λάμπες. Τηλεφωνεῖ). Ἀλὸ, ἄλὸ! Πῶς πάνε ἡ μετοχὴ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς; Πάντα σταθερές; Καλὰ! Που...

ἴστε... Τί; Σιγὰ-σιγὰ στὴν ἀρχὴ καὶ στὸ κλείσιμο μεγάλες ποσότητες... ὅσοι μπορεῖτε... (Κλείνει τὴ γραμμὴ κ' ἀμέσως παίρνει ἄλλο). Ἀλὸ! Τὰ Γραφεῖα τῶν Σιδηροδρόμων; Ναί... Ὁ Μπρόκ-

γουελ, ὁ ἴδιος... Ἕνα εἰδικὸ τραῖνο. Σὲ εἶκοσι λεπτά. Πόσα; Δυό χιλιάδες δολλάρια; Σάφηναι! (Στὴ γυναῖκα του). Δὲν πρόκειται νὰ ταξιδέψω ἐγὼ Νταίζυ. Μὴν ἀνησυχεῖς. (Τηλεφωνεῖ πάλι). Ὅλοι οἱ διευθύνται νὰ συγκεντρωθοῦν στὴν Αἴθουσα τῶν Συμβουλίων... (Στὴ γυναῖκα του). Γιὰ ὅλα αὐτὰ, οὔτε κουβέντα, Νταίζυ. Μοῦ δίνεις σὶ παρακαλῶ τὸ Δελτίο τοῦ Χρηματιστηρίου; Νὰ το ἐκεῖ, κοντὰ στὸ κρεβάτι. (Ἡ κυρία Μπρόκγουελ τοῦ δίνει τὸ Δελτίο). Εὐχαριστῶ. Ὁ Μάκ Έβανς φαντάστηκε ὅτι ἐξυπηρετοῦσε τὸ Ἔθνος! Καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ἐξυπηρετῇ ἑμὲν... Βλέπετε αὐτὰ τὰ νοήματα, Νταίζυ; Ἐ! λοιπόν! αὐτοῖς ὅλα αὐτὰ θάχουν ἀλλάξει φυσιογνωμία!... Ἀμφιβάλλεις; Στοιχηματίζω μιὰ χούφτα διαμάντια με ἑκατὸ δολλάρια. Μὴ στοιχηματίσεις—θὰ χάσῃς... Μὰ γι' αὐτὸ ἐπέτρεψα στὸ γιαντρε νὰ φύγῃ. Μόλις ἔμα

ή προσπάθειες αυτές, που είνε τόσο επικίνδυνες για την υγεία σου, θα πήγαιναν χαμένες. Δεν τό σκέπτεσαι;
ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ.— Ναι... "Α! "Επρεπε νάχε γίνει ή απόπειρα μιά ώρα πριν!

Κα ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ.— Καλλίτερα ίσως θα ήταν νά μή γίνη καθόλου.

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ.— Αυτό ναι. 'Αλλά μιά πούγινε... "Ελεγε πριν <"Αν τό νέο διαδιδόταν!"> Όταν τηλεφώνησα στό Χρηματιστήριο δέν τό ήξεραν. 'Αλλά ύπόθεσε, πράγμα αδύνατο, ότι τό μαθαίνουν τώρα. Τί πανικός! (Χτυπά τό κονδύλι, μπαίνει ό καμαριέρης.) Δέν βλέπεις τί ζέστη κάνει εδώ μέσα; Γύρισε τό καλοκαίρι. (Ό καμαριέρης φεύγει.) (Στή γυναίκα του.) Θά έπρεπε τότε νά δώσω αντίθετες εντολές, νά κλειστώ γιατί τότε δέν θάταν ό Πάρεμτζυ αλλά ό Μπρόκγουελ, ό βασιλεύς του χαλκού πού θά καταστρεφόταν! (Σιωπή). Γιατί ό Μάκ "Εβανς δέν τηλεφωνεί;

Κα ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ.— Είνε παράλογη ή αξίωσίς σου. Πώς νά σου τηλεφωνήσ' ό Μπρόκγουελ, όταν κινδυνεύη ό Πρόεδρος. Θάχη τό νού του σ' αένα ή θά προσέχη τόν άρρωστό του;
ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ.— "Εχεις δίκιο... Δέν έπρεπε, δέν έπρεπε νά τόν αφήσω νά φύγη... "Α! ό Πάρεμτζυ πολύ καλή εποχή διάλεξε νά ταξιδεύη στην Εδώδη!

Κα ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ.— Μην ασχολείσαι μιά μέ τόν Πάρεμτζυ.

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ.— Είνε εύκολο νά τό λές.

Κα ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ.— Παίρνει πολλή θέση στη ζωή σου;

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ.— Ναι, αλλά όχι όπως τό νομίζεις. Ξέρεις τι λείπει γιά μένα; Λέει <"Ο Μπρόκγουελ είνε καλό παιδί μ'ά δέν σκαμμάζει πολλά πράγματα από επιχειρήσεις!"> Θά τό δώμει τώρα...

Κα ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ.— Δόσε τίς τελευταίες διαταγές σου και πέσε στό κρεβάτι.

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. (Πού ξετράζει κάτι καρδιά).— "Όλα είνε έτοιμα. (Πάνει τό μπιτόπο του. Χτυπά τό τηλέφωνο.) "Οί Διευθυνταί ήρθαν κάτω; Καλά... (Γράφει κ' έπειτα χτυπά τό κονδύλι.) (Στόν καμαριέρη πού μπαίνει). Νά σταλή άμέσως αυτό τό τηλεγράφημα. "Εταιρειακά έπείγον. (Στή γυναίκα του.) Είνε τό τηλεγράφημα γιά τόν Κάμπελ, άγαπητή μου. Ερίφθη ό κύβος!...

Κα ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ.— Γιατί προκαλείς έτσι τήν τύχη;

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ.— Όχι δά. "Η τύχη είνε ένα παιγνίδι σά δά-χτυλά μου. (Ό Κυρία Μπρόκγουελ κάνει νά φύγη). Φεύγεις;

Κα ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. Περιμένεις τούς Διευθυντάς σου. Φοβού-μαι μήπως σ' ένοχλεί ή παρουσία μου.

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ.— "Α! όσο γιά αυτό όχι... Μείνε άγαπητή μου. Μόνο πού θά ύποστης μιάν άνιερή συζήτηση...

Κα ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ.— "Θ' άρχισω συζήτηση στην κατάσταση πού είσαι; Δέν τό σκέπτεσαι σοβαρά! Γράψε τίς διαταγές σου.

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ.— Δέν μπορεί νά γίνη αυτό. Πρέπει νά τοίς μιλή-σω. Νά δηγήσω όλους μαζί και καθένα χωριστά τί πρέπει νά κάνουν.

Κα ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ.— Ξεχνάς τί σου παράγγειλε ό Μάκ-Εβανς.

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. Πρέπει. Είνε ή κρίσιμη στιγμή. "Η αλήθεια είνε ότι ή γλώσσα μου έχει γίνει πιο βαρεία. Θά είνε από τό φάρ-μακο. Θά περάσω...

ΕΝΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΗΣ. (Στό δρόμο).— Δολοφονία του Προέδρου της Δημοκρατίας!...

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. (Κλονίζοντας).— "Ω! "Ω! "Ω!

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ.— Τό νέο μαθεύτηκε γρηγορότερα άπ' ό τι περι-μένεις.

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ.— Γρήγορα, Νταίζυ. Γρήγορα. Είνε καιρός άκόμα νά διορθωθ' τό πράγμα.

Κα ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ.— Πάντως όχι άπόψε... "Αρκετά κουράστη-κες... Περιμένε αύριο.

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ.— "Αστενύεσαι; Οι έντολές μου έδόθηκαν... μπορεί νά καταστραφ' ό Νταίζυ... Θά καταστραφ' άσφαλώς άν δέν δώκω έγκαιρώς αντίθετες οδηγίες. (Τηλεφωνεί). Πέστε ν' άνεβούν...

(Ό γλώσσα του σταματά) "Α!... "Α! "Αδά...

Κα ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. (τρέχει κοντά του).— Τί έχεις; Τι έπαθες;

(Τηλεφωνεί). Πέστε στους κυρίους πού περιμένουν νά μ'ήν άνέβουν άκόμα! "Ελα, έλα νά πέσης στό κρεβάτι.

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. (Σπώνεται από τό Γραφείο).— Κάμπ... Κάμπ...

Κάμπ... (Καταβάλλει άπεγνωσμένες προσπάθειες γιά νά μιλήσ' ό δέν τό κατορθώνει. Ξαναπέρνει στην πολυθρόνα του γραφείου).

Κα ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ.— Παναγία βοήθα!

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ.— Κάμπ... Κάμπ... (Κυττάζει τή γυναίκα του κατάματα. Τό πρόσωπό του έχει πάρει έκφρασι τρόμου).

Κα ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ.— Τί θέλεις νά μου πής; Νά τηλεγραφή-σουμε στόν Κάμπελ; Τί; (Δείχνει μέ τά μάτια του τόν κονδυλοφόρο). Θέλεις νά γραφής; (Τού δίνει τόν κονδυλοφόρο, αλλά τό χέρι του μένει παράλυτο, όπως κ' ή γλώσσα του).

(Μπαίνει βασικά ό Μάκ "Εβανς).

ΜΑΚ ΕΒΑΝΣ.— "Ο Πρόεδρος είχε καταληφθ' άπ' τόν επιθα-νάτιο ορόγχο όταν έφθασε... (Βλέποντας τόν Μπρόκγουελ). Πώς! σηκωθήκατε παρά τή διαταγή μου;

Κα ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ.— Γιατρέ, γιατρέ, βοήθεια. Γρήγορα.

ΜΑΚ-ΕΒΑΝΣ. (Πλησιάζει τόν Μπρόκγουελ).— "Ημιπληγία II. Με τί έκανε;

Κα ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ.— Θέλησε νά εκμεταλλευθ' τήν είδηση της δολοφονίας!

ΜΑΚ-ΕΒΑΝΣ.— "Ω! (Με χειρονομία άπελπισίας).— Στείλτε νά φωνάξουν τόν παπά. Δέν προφθάνει παρά νά μεταλάβη!

ΜΠΡΟΚΓΟΥΕΛ. (Με άπεγνωσμένη προσπάθεια νά μιλήσ').— Κάμπ... Κάμπ... Κάμπ...

ΑΥΔΑΙΑ

Κ.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Στό κατάστημα της οδού "Ερμού:

"Ο καταστηματάρχης έλειπε και μόλις γύρισε. "Ο πρόθυμος υπάλληλός του, τρέχει, τόν συναντά στη πόρτα και τού λέει άσθμαίνων:

— Κύριε, πού όλίγου ήθε ένας πελάτης κ' έπέμενε νά σ'ς ιδ'.

— Πελάτης;

— Μάλιστα.

— Και τί με ήθελε;

— Γιά κάποια έπείγουσα ύπόθεσι.

— "Επείγουσα;

— Μάλιστα. "Ηθελε νά σ'ς δώση ένα χαστούκι γιατί τού δώσατε, λέει, πρόστυχο ύφασμα.

— Και τί τού είπατε;

— Νά ξαναγυρίσ'.

— !..... ***

"Η προσοδοφόρος ειδικότης.

"Ο "Αβραάμ-ος μιλάει στο γνύ του και τόν συμβουλεύει:

— "Ακουσε τό γέρο πατέρα σου τόν "Αβραάμ. Θά σου δώσω μιά καλή συμβουλή. "Αφού έπη-ρες τό δίπλωμα σου έπειτα από τόσο λαμπρές εξετάσεις πρέπει ν' άναγγείλεις ότι έχεις μιά καλή ειδικότητα. Στην επιγραφή πού θά βάλεις στην πόρτα νά γράφη πως είσαι δοντογιάτρος.

— Μά έγω, μπαμπά, έσπούδα-σα ιδιαίτερος γιά οφθαλμολόγες.

— Κουτέ... Πάντα τό έλεγα πως είσαι βλάκας. Δέν εκέφθη-κες λοιπόν ζώον ότι ό άνθρωπος έχει δύο μάτια, πού ποινούν σπα-νίως, ενώ έχει τρανταχτώ δόντια πού θέλουν διαρκώς φτιάσιμο! ***

Μεταπολεμική συμβουλή στη Γερμανία.

— Τόν βλέπεις αυτόν τόν αξιωματικό;

— Αυτόν εκεί πού περνάει ποζάτος;

— Μάλιστα αυτόν.

— "Ε λοιπόν τόν βλέπω...

— Τόν βλέπεις καλά;

— Πολύ καλά...

— Λοιπόν μάθε, παιδί μου, πως άν δέν μάθεις γράμ-ματα έτσι θά... κατανί-σ'ς!... ***

Πατρική άνησυχία:

Στόν περίπατο. Δυό γηραλτοί συνταξιούχοι βαδίζουν και μι-

λουν γιά τά οικογενειακά τους. "Ο ένας παραπονείται γιά τό χάλι του παιδιού του. "Ο άλλος τόν ρωτάει:

— Μά τί συμβαίνει μέ τό γνύ σου;

— Τό γνύ μου; Μά κάνει νά φοβούμαι πάρα πολύ. Δέν ξέρει ούτε πως πίνουν, ούτε πως καίζουν.

— Τι μου λές;

— Αυτό πού σου λέω.

— Και παραπονείσ'ς γι' αυτό;

— Ναι... Γιατί πίνει και γιατί καίζει!... ***

"Ο κύριος στους δυό ζητιάνους.

— Δέν ντρέπεσθε νά είσθε έτσι άκάθαρτοι. "Αν δέν αλλάξετε αυτά τά βρώμικα ποκάμισα νά μ'ήν ξαναδείτε εδώ.

"Ο ένας ζητιάνος στόν άλλο.

— "Ακουσε τί είπα;

— Ναι.

— Πάμε λοιπόν ν' αλλά-ξουμε άμέσως και νά γυρίσω-με στόν κύριο.

— Πώς θ' αλλάξουμε. "Α-φού δέν έχουμε άλλα ρούχα π'ό αυτό πού φορούμε;

— Τρελλός είσαι; Δέν ξέρεις τί λές σύντροφε...

— Θά φορέσω έγώ τό πω-κάμισό σου και σύ τό δικό μου!

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

— !.....

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,"

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

"Ασφαλώς τότε θά γνωρίζετε τό γνύ του;

— Τίνας;

— Τού δονκός ντ' "Αλβας.

— Τό γνύ του... "Α, ναι... τό μικρό μαρκήσιο ντ'ε Βορία... Ναι νομίζω πως τόν είδα κάπως...

— "Ω τί αξιολύπητο παιδί...

— Ναι, ναι...

— Αυτό τό <ναι> όμως τό λέτε πολύ ψυχρά, παρατήρησε ό δόν Ερμάνδος.

— Μά πως θέλετε νά τό πώ... Γιά ένα παιδί της ηλικίας του δέ μπορεί νά μιλήσ' κανείς μέ περισσότερα ένθουσιασμό... Στην ηλικία του όλα τά παιδιά είνε αξιολύπητα...

— Μά δέ σ'ς μιλώ γιά τή μορφή του... Σ'ς μιλώ γιά τό πνεύμα του, γιά τήν κρίσι του...

"Ο δούξ ντ' "Αλβας δέ μπόρεσε νά κρατηθ' πιά. Τεντώθηκε στην πολυθρόνα του κ' άρχισε νά γελάη...

— Κύριε δούξ... είπα ό συνταγματάρχης σ'άν προσβεβλημένος...

"Εχετε τήν καλασύνη νά μου εξηγήσετε τήν αϊτία τών γέλιων σας;

"Ο δούξ κοιτάζε τό φίλο του ξαφνιασμένος.

— Μάλιστα λοιπόν σοβαρά; τόν ερώτησε.

— Ποτέ δέν άστεινόμενι όταν προκείται περί άνωτέρων μου.

— "Επιτρέψτε μου τότε, συνταγματάρχα μου, νά σ'ς πώ ότι τούς καλακάζετε υπερβολικά όταν όμιλείτε περί της κρίσεως και του πνεύματος του μαρκησιού ντ' "Αλβας. Καλά πού δέν τόν απο-καλέσατε μεγαλοφυή;

— Γιατί όχι, άφού είνε.

— "Ω Θεέ μου, τί λέτε... "Αποκαλεί-τε μεγαλοφυές ένα μαρκ, μόνο και μόνο γιατί είνε γνύς του Διοικητού της Φλάν-δρας...

— Τό μαρκ αυτό, κύριε, άπάντησε ό δόν Ερμάνδος μ'ή μπορώντας νά κρατη-θ' πιά, βγήκε πού όλίγου από δώ μέσα και μού έκανε τεραστία έντύπωση μέ τήν ειδικότητα του και τήν ευγένειά του...

"Ο δούξ ντ' "Αρχός έμεινε μέ τό στό-μα άνοιχτό...

— Είπατε, ρώτησε σέ λίγο, πως ό μαρκήσιος ντ'ε Βορίας βγήκε πού όλίγου από δώ μέσα...

— Μάλιστα, κύριε δούξ...

— Τότε, χωρίς άλλο θά τόν έφερε στά χέρια της παραμάνα του!...

"Ο δόν Ερμάνδος σηκώθηκε άπότομα και είπαε σοβαρά:

— Γιατί με ειρωνεύεσθε, κύριε δούξ;

— Σταθήτε συνταγματάρχα μου... Δέν υπάρχει κανένας λόγος νά νά παραξη-γούμεθα... "Εγώ δέν ξέρω παρά ένα μο-νίχα παιδί του δονκός ντ' "Αλβας—ένα ήμισυ τριών έτών, τό πολύ πολύ τερ-σοφόρο.

— Είστε βέβαιος γι' αυτό πού λέτε;...

Επείτα ό δόν Ερμάνδος ό όποιος ά-κουγοντάς τον, είχε γίνει κατάχλωμος.

— Βεβαίωτατος, φίλε μου...

— Τότε μ' εξηπάτησαν, μέ κοροιδέ-σαν... Πάει εξευτελιστήκα, καταστράφηκα!...

Μά πούδς ήταν αυτός ό άθλιος πού μου έπαίξε αυτή τήν κομωδία;... Και έπειτα ή διαταγή είνε αδύνατο νά ήταν πλαστή.

Καλέγοντας αυτά ό δόν Ερμάνδος πού τά δάχτυλά του έτρεμαν σ'ή φίλα στον άνεμο, έβγαλε από τή ζώνη του τίς δυό περγαμνές.

— Δούξ, είπα καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια, ό γραφικός χαρακτήρ του διοικητού, ύποθέτω, σ'ς είνε γνωστός. Πάρτε αυτά τά δυό έγγραφα και κοιτάχτε νά μου π'ήτε άν είνε πλαστά...

"Ο δούξ ντ' "Αρχός ξεδίπλωσε τή μιά περγαμνή, σ' αυτήν όπου ό δούξ ντ' "Αλβας διάτασσε τόν δόν Ερμάνδο νά ύπακούη στο γνύ του όπως σ' αυτόν τόν ίδιο.

"Εξέτασε προσεχτικά τό γραφικό χαρακτήρα και τήν ύπογραφή και καταπίε είπαε στόν δόν Ερμάνδο:

— Μάλιστα, καταλαβαίνω τώρα πως εξαπατηθήκατε... Πρόκει-ται περί πλαστογραφίας πού έγινε μέ πολλή τέχνη.

— "Αχ! Θεέ μου! φώναξε ό συνταγματάρχης.

Και χωρίς νά μπορεί νά προσθέση τίποτ' άλλο, πελιδνός, τρέ-ποντας σύγκομος έδωσε στό δούκα ντ' "Αρχός και τή δευτέρα περγαμνή.

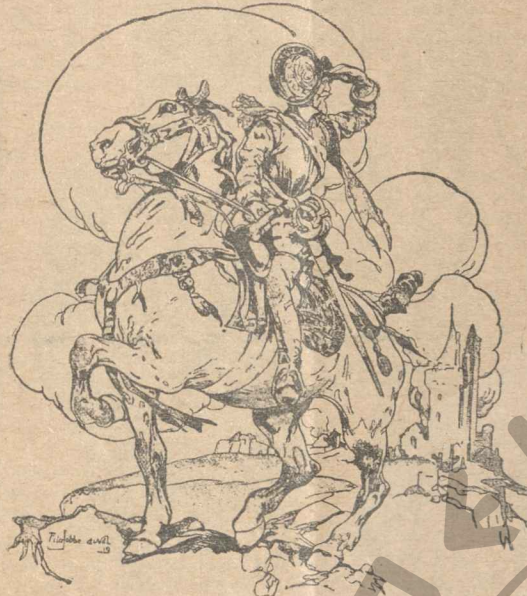
Μόλις τήν εδιάβασε ό δούξ έβγαλε ένα έπιφώνημα τρόμου.

— Σ'ς άρπαξαν λοιπόν τόν κόμητα της Θούνης! έφώναξε. Έκτε-λέσατε λοιπόν τήν πλαστή αυτή διαταγή;

— Ναι!

— Φταχέ μου φίλε!... Μά μην κώδεστε έτσι άναποφάσιτος!...

Έλάτε, άς τρέξουμε... "Ισως δέν είνε ακόμα άργά γιά νά προφτά-



"Ο Γουλιέλμος έπήδησε στό άλογό του και άρχισε νά καλπάζη

σουμε τόν κόμητα της Θούνης!... Γρήγορα! Γρήγορα, γιατί άλ- λουώς κινδυνεύει ή κεφαλή σας...

— "Αχ! έθρήνησε ό δόν Ερμάνδος, άν έπρόκειτο μόνο γιά τό κεφάλι μου, τό πράγμα δέν θά ήταν και τόσο σπουδαίο... Πρόκει-ται όμως γιά τήν τιμή μου...

Και κλαίγοντας, άκολούθησε τό δούκα πρὸς τήν έξοδο του με- γάρου...

"Εντωμεταξύ οι τρείς ψευτοαπεσταλμένοι του δονκός ντ' "Αλ-βας, μόλις έβγήκαν από τό μέγαρο του Διοικητού, κέντησαν τ' ά- λογά τους και σέ πέντε λεπτά είχαν φτάσει στη μεγάλη πλατεία.

"Εκει στάθηκαν γιά λίγο. Μπροστά τους όρθωνόταν τεράστιος ό πυργός της φυλακής σκεπασμένος από χιόνι. Δυό φωτά έλαμπαν τό ένα στην κορυφή του και τό άλλο στη βάση του. Τά άπάνω φως ήταν τό φανάρι του σκοπού πού έπρεπε νά δώση τό σύνθημα του συναγερμού σέ περίπτωση όχλαγωγίας, πυρκαϊάς ή δραπέτευσως, τό δέ κάτω ήταν ή φωτιά γύρω από τήν όποια ζεσταίνόντουσαν δέκα ή δώδεκα στρατιώται της φρουράς.

Οι τρείς ψευτοαπεσταλμένοι στάθηκαν σέ άρκετή άπόσταση από τούς στρατιώτες. "Αντάλλαξαν σιγά σιγά μερικές λέξεις και έπειτα ό ένας άπ' αυτούς, ό ψηλότερος, κατέβηκε από τό άλογό του έτρε-ξε σ' ένα γειτονικό δρόμο και σέ λίγο ξαναγύρισε φέρνοντας ένα τέταρτο άλογο τό όποιο έπιστεύθηκε στους συντρόφους του.

"Επειτα τράβηξε πρὸς τούς στρατιώτες. Οι τρείς συντρόφοι θά σκέφτηκαν χωρίς άλλο ότι ή νεανική μορφή του μαρκησιού δέ Βο-ρία έπρεπε νά μείνη αυτή τή φορά στό σκοτάδι.

"Ανταλλάχτηκαν μερικές κουβεν

ΤΡΕΙΣ ΕΠΙΚΟΙ ΗΡΩΕΣ

ΛΕΡΑΤΟΣ - ΦΡΑΓΚΙΟΣ - ΔΡΑΚΑΝΤΩΝΗΣ

Η συντροφιά των τριών 'Αμπαδιωτών που έτρομοκράτησε τους Γιαντισάρους. Τό ειδύλλιο του Καπετάν Κωσταντή και της όμορφης παπαδοπούλας. 'Όπου φανερώνεται ο Δερβίς 'Ο Δρακαντώνης και ο 'Αλῆς Βαθειαιώτης. Μιά νυχτιά, με τὸ λυχναρι... Πῶς πεθαίνουν οἱ γενναίοι.

Στὰ δημόδια τραγούδια τῆς Κρήτης τὰ ὀνόματα Λεράτος καὶ Φραγκίου λάμπουν μετὰ τὴ δόξα τῆς παλληκαριᾶς, γιατί ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατός τους στάθηκαν ἄξιοι τῆς ἐπικῆς Μούσας.

Ἀπὸ τὸ ἔτος 1815 ὡς τὸ 1820 ζοῦσαν καὶ οἱ δύο αὐτοὶ ἥρωες κλέφτικο βίῳ στὰ λημέρια τοῦ Ψηλορείτη. Ἡ καταγωγή τους ἦταν ἀπὸ τὰ Βορρῖα. Ὁ Κωνσταντῖνος Λεράτος, τοῖς μὲν ἀνδρείος, ἐκδικητικὸς ἐναντίον τῶν Τουρκοκρατῶν, εἶχε ἐμπνεύσει ἀπερίοριστο σεβασμὸν καὶ μᾶλλον τρόμο, σὲ πολλοὺς ἀγάδες τῆς Μεσαρᾶς. Ὁ Φραγκιὸς, ὁρατὸς καὶ γενναῖος ἐπίσης ἄνθρωπος εἶχε γίνῃ τὸ φοβητὸν τῶν γιαντισάρων τῆς Ἀμπαδίας. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ ἀρχηγὸς τῶν γιαντισάρων Δερβίς Ἀγᾶς ὁ Ἀμπαδιώτης καταταρρανοῦσε τὴν ἐπαρχίαν. Ἀπὸ τ' ἀνθρωποκτόνα χέρια του δύσκολο ἦταν νὰ γλυτώσῃ ἕνας εὐπορὸς χριστιανὸς ἢ μιὰ ὥραία ἀρχοντοπούλα. Θηριώδης καὶ ἀκόλαστος, δὲν ἐλογιάριζε κανένα.

Μόνον ὁ Φραγκιὸς τοῦ ἔσπερε καρδί στὸ μάτι καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἐξοντώσῃ. Μιά νύχτα λοιπὸν ἐπαρμόνευσε, ἔπεσε στὴς πλάτες τοῦ Φραγκιοῦ, τὸν ἔβριζε κάτω καὶ μετὰ τὸ χαντζαρί τοῦ ἔκοψε σχεδὸν τὸ λαιμό. Ἐνόμισε πικρὰ πὸς τὸν ἐξεμπέδωκε καὶ ἔφυγε ἥσυχος δὲ ἀπηλλάγη ἀπὸ τὸν ἐχθρό του. Ἀλλ' ὁ Φραγκιὸς—ποὺ ὁ λάρυγγάς του δὲν εἶχε πάθει—σερνάμενος καὶ μπουσουλάντας, κρατώντας ὅπως μπορούσε τὸ κεφάλι του, γλιστρῶσε μέσα στὸ σκοτάδι καὶ ἔφθασε σ' ἕνα γειτονικὸ χωριὸ, ὅπου ἕνας ἐμπειρικὸς γιαντὸς τὸν ἐπεριποιήθη ἀποτελεσματικὰ. Ὁ γιαντὸς τὸν ἐκράτησε στίτην τοῦ ἕνα μῆνα, ὡς πού γιαντρεύτηκε ἐντελῶς.

Ἀπὸ τότε ὁ Φραγκιὸς βῆκε στὸ κλαρί, ἀπαντήθηκε μετὰ τὸν Λεράτο καὶ ἔγειναν συντρόφοι. Ζοῦσαν μέσα στὴς σπηλιές, κατέβαιναν στὰ κτήματα τῶν ἀγάδων καὶ τὰ κατέστρεφαν. Ἐπὶ μιὰ μέρα ἔπεσε στὰ χέρια τους καὶ ὁ Δερβίς Ἀγᾶς καὶ ἐπλήρωσε τὰ ἐπιχειρήματα τῆς κακίας του, μετὰ τὴς ἀκόλουθης δραματικῆς περιστασίας:

Ὁ Λεράτος καὶ ὁ Φραγκιὸς προσπαθοῦσαν μετὰ κάθε τρόπο νὰ βάλουν στὸ χερί τὸν Ἀγᾶ. Μὲ διαφόρους διαβάτες τοῦ παράγγελναν ἐμπαικτικὰς χαιρετίσματα καὶ τὸν προσκαλοῦσαν στὸς βράχους τοῦ Ψηλορείτη «νὰ τοὺς κάμουν τὰ μοναφίλκια».

Στὴ φημισμένη κοινόπολι Ἀνάγεια τοῦσε τότε μιὰ ὥρασιον κοπέλλα, ἡ Ἀρετούλα, κόρη τοῦ παπᾶ Γιώργου Σκουλά, ἀπὸ τὴν εὐγενεῖαν ἐκείνην οἰκογένειαν τῆς Κρήτης. Φαίνεται ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Λεράτος εἶχε ἰδεῖ κάποτε τὴν ὡμορφὴν παπαδοπούλα καὶ τὴν ἀγάπησε. Καὶ φαίνεται ἀκόμα ὅτι καὶ ἡ καρδιά τῆς κόρης δὲν ἔμεινε ἀσυγκίνητη ἀπὸ τὴν ἀντρικὴ ὡμορφίαν τοῦ καπετάν Κωνσταντῆ.

Ὡς τόσο, ἡ φήμη τῆς ὡμορφιάς τῆς ἔφτασε καὶ σ' αὐτὰ τοῦ ἀκόλαστου Δερβίς Ἀγᾶ, ὁ ὁποῖος ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἀπαγάγῃ καὶ νὰ τὴν κλείσῃ στὸ χαρμὶ του. Χωρὶς νὰ τὸ πολυλογιάσῃ, ξεκίνησεν ἀπὸ τὴν ὁρεντὴν κοινόπολιν, ἀματωμένος σὰν ἀτσάκος. Ἀλλὰ στὸ μεταξὺ αὐτοῦ, κάποιος Ὀθμανὸς, ἐχθρὸς του, τὸ παραγγέλλει στὸν πατέρα τῆς:

— Παπᾶ Σκουλά, κράψε τὴν τσοῦπρα σου, γιατί ἔρχεται ὁ Δερβίς Ἀγᾶ νὰ σοῦ τὴν πάρῃ!...

Τρέχει ὁ καυμένος ὁ παπᾶς καὶ βρίσκει τὸν προστάτη τῆς κοινόπολεως τὸν Λεράτο:

— Καπετάνιε μου, ἀπὸ τὸ θεὸ καὶ στὰ χέρια σου. Σῶσε μας!...

Κι' ἀμέσως οἱ δύο φίλοι πιάνουν τὸ δρόμο καὶ τὰ περάσματα. Ἀμέριμος ὁ γυναικονηγὸς Δερβίς, ἐπῆγαινε τραγουδώντας κατὰ τὴς λεγόμενης Σκάλες τοῦ Ἀμπαδίου, μέσα ἀπὸ τὴς πολυδαίδαλες στενοποριῆς τοῦ βουνοῦ. Ἀλλ' οἱ δύο ἥρωες εἶχαν τὸ νοῦ τους καὶ ὁ μὲν Λεράτος πιάνει τὴ θέσι Πουσοῦνι, μπροστὰ, τοποθετεῖ δὲ τὸ Φραγκιὸ πρὸς πίσω, στὴ θέσι Σταυρός. Ἐπὶ, ὅπως ἤξεραν αὐτοὶ καλὰ τὰ κατὰ τόποι, ἔβαλαν τὸν ὁδοιπόρο Δερβίς στὴ μέση. Μόνον ἂν ἔκανε φτερά ἀπὸ τοῦ θά μπορούσε νὰ τοὺς ξεφύγῃ...

Ὁ Φραγκιὸς, ὅπως, κουρασμένος ἀπὸ τὴν ὁδοιπορίαν, εἶχε πλαγιάσει στὴν κορυφὴ ἑνὸς βράχου καὶ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος. Στὸ λαγοκοιμισμὰ του αὐτὸ ἀκούει ἀφᾶντα περπατησιὲς ἀλόγου, ξυπνάει καὶ ἀπὸ τὴν κρυψώνα του βλέπει τὸν Δερβίς Ἀγᾶ νὰ διευδύνεται στὸ μέρος ὅπου ἐπαρμόνευε ὁ Λεράτος. Τὸν ἀφίνει νὰ προχωρήσῃ λίγο καὶ τραβᾷ μιὰ πιστολίαν ἀπὸ τὸν ἄερα. Ἦταν τὸ σύνθημα. Ὁ Λεράτος ποῦχε κατηφορίσει στὸ ἀναμεταξὺ αὐτοῦ ξεπηδαίει ἀπὸ τὴν θέσι Λεκάνη τῆς Μηλιάς, ἐπάνω ἀπὸ μιὰ πηγή, καὶ βρίσκειται μπροστὰ στὸν Ἀγᾶ. Ὁ Φραγκιὸς προχωρεῖ ἀπὸ πίσω.

Τότε ἀρχίζει μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων Ὀμηρικὴ στιχομυθία, ὅπως μᾶς λέει τὸ δημοτικὸ τραγούδι:

— Πῆγμε δᾶ, Δερβίς Ἀγᾶ, γὰ νὰ λογαρια-

Κι' ἦρθεν ἡ ὥρα ἡ καλὴ ποῦ θένει με-



Ἄκουσα γῶ, Δερβίς Ἀγᾶ, πῶς δὲ σὲ πιάνει μπάλα
Καὶ θέλω νὰ σοῦ παίξω μὰ εἰς τὴ ζερβὴ κοντάκι!
— Αὐτὰ τὰ λόγια, Κωνσταντῆ, τάλεγα γῶ στὴ γῶρα
Ποῖν ἄντρα μπάλα δὲ περὶ ἐπὶ τὴν ὥρα;
Μὴν τὰ πιστεύεις, Κωνσταντῆ, τὰ λόγια τῶν ἀνθρώπων
Μὰ σένα ἡ μπάλα σου περὶ σὲ τσιονὰ τὸν τόπον...

Ἔτσι ἄρχισε ἡ φοβερὴ μονομαχία ἀκριβῶς στὸ ἀντίθετο μέρος ἀπὸ τὴς Σκάλες, ἐνῶ ὁ Φραγκιὸς ἐρχότανε πίσω, ἐφεδρεία καὶ ἀποφυλακὴ. Ὁ γιαντισάρος ἦταν γενναῖος μαχητὴς καὶ σκοπευτὴς ἐπίδειξος. Ἀλλὰ καὶ ὁ Λεράτος, θρόμμα τῶν Σφακιῶν, ἔκοπε ἀριστα καὶ εἶχε καρδιά λιονταριοῦ. Ἀλλάζον ἀκροῦς προβολισμούς. Μιά σφαῖρα τοῦ Λεράτου πετυχαίνει τὸν ἀντίπαλό του στὸ στήθος, ἀλλὰ τὸ τραῦμα δὲν εἶνε θανατηφόρο καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ Δερβίς Ἀγᾶς ταμπούρνευται πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο καὶ πυροβολεῖ τὸν Λεράτο γὰ πολλὰ ὥρα, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. — Ἀδικὰ ἐξοιδάζεις τὴς μπάλες σου, Ἀγᾶ! τοῦ φωνάζει ὁ Λεράτος. Τὰ ὄντια θὰ σὲ γᾶν! Ἐδᾶ!... — Θὰ τὸ ἴδωμεν αὐτὸ, Κωνσταντῆ. Ἐγὼ θὰ σοῦ σκάψω τὸ λάρυγγα σου!

Ἀλλ' ἦρθε στιγμή ποῦ ὁ Ἀγᾶς εἶδε ὅτι δὲν εἶχε πιά σφαῖρες! Στὴν ἀπελπισίαν τοῦ, βγάδεῖ τὸ πονγί του, γεμάτο χροῦσὰ νομίσματα (ἐξάρια), μετὰ τὰ ὁποῖα—σύμφωνα μετὰ τὸ Ὀθμανικὸ ἔθιμο—ἐσκόπευε νὰ φιλοδώρησῃ τὴν νύφη ποῦ θ' ἀρπάζει γὰ τὸ χαρμὶ του! Ταχύς καὶ ἐπίδειξος ὁ Ἀγᾶς, λυγίζει τὰ νομίσματα, τὰ πεταχειρίζεται γὰ σφαίρες καὶ μετὰ αὐτὰ πυροβολεῖ τὸν ἀντίπαλό του, ἀλλὰ καὶ πάλι χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τέλος, κουρασμένος, νοιώθοντας ὅτι ἔφτασε ἡ στιγμή ποῦ ὁ Λεράτος θὰ ὀρθώσῃ κατὰ πάνω μετὰ τὸ μαχαίρι, ὀρίχνει μακριὰ τὸ δόλο του καὶ τὸ βράζει στὰ πόδια. Ἀξάφνη, ὅμως βρίσκειται ἀντιμέτωπος μετὰ τὸν Φραγκιὸ.

— Ἄλτ, Ἀγᾶ, καὶ σ' ἔφαγα!

Σὰν τὸν κυνηγημένο κάρο, ὁ Δερβίς Ἀγᾶς, πηδᾷ σὲ μιὰ χαράδρα ποῦ ἦταν κάτω καὶ ἀφίνει κρυψὴν πονο. Εἶχε σπᾶσει τὸ πόδι του καὶ δὲ μπορούσε πιά νὰ κινήσῃ. Κεῖνὴ τὴ στιγμή καταφθάνει καὶ ὁ Λεράτος.

— Νάτος! τοῦ λέει ὁ Φραγκιὸς. Τί νὰ τοῦ κάνουμε; — Νὰ τόνε κάμουμε ζωντανό. Ἐπὶ τοῦ πρέπει, φέρε κλαδιά! Ἀρχίζουν νὰ ὀρχοῦν ἐπάνω του φρύγανα, κλαδιά, ἔρρα, καθὼς καὶ τὸν σκεπάζουν. Ἐπάνω ὀρχοῦν ἀναμμένα κάρβουνα. Τεράστιες ξεπηδοῦν ἡ φλόγες, καὶ σὲ λίγη ὥρα ὁ περικλῆτος Δερβίς Ἀγᾶς ὁ Ἀμπαδιώτης ὀρχογυμνᾶται, ἦτανε στάχτη. Ἡ ἐπαρχία ἀνέπνεε.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἔδρασε στὴν ἴδια περιφέρεια καὶ ἄλλος πρόμαχος τῆς Κρητικῆς ἐλευθερίας, ὁ Δρακαντώνης. Αὐτὸς ἀναγκάστηκε νὰ πάγῃ τὰ βουνὰ ἀπὸ τὴν ἀκόλουθὴ αἰτία: Μία μέρα ἐπέρασε ἀπὸ τὸ χωριὸ του τὸ Βυζάρι, ὁ Ἀλῆ Ἀγᾶς Βαθειαιώτης, ἄλλος αἰμοχαρὴς γιαντισάρος.

— Δρακαντώνη, τοῦ λέει, ἐγὼ πάω στὴ Γέννα στὸ Ἀμάρι, νὰ προσκυνήσω στὸ ἔλαμι. Πῆς στὸ γυῖό σου νὰ πᾶς στὸ λόγγο, νὰ κόψῃ τρία φορτώματα ξύλα καὶ νὰ τὰ κουβαλήσῃ στίτην μου.

— Δηλαδή τοῦ βάζεις ἀγγαρεία;

— Ναι, ἀγγαρεία! Κι' ἀλλοίμονό του ἂν δὲν τὴν κᾶν, θὰ τοῦ κόψω τ' αὐτιά!

Καὶ ἔφυγε.

Τὴν ἴδια μέρα ὁ Δρακαντώνης παίρνει τὸ γυῖό του καὶ τοῦ λέει: — Ἐσὺ θὰ πᾶς στὸν ἐλαῖώνα μας καὶ θὰ μετὰ προσκυνῇς ἐνὶ καὶ τρεῖς μέρες, ὡς πὺν νῶρθω. Ἄν δὲν ἔρῃς, θὰ κῆ πῶς με σκώτσωσιν οἱ Τοῦρκοι καὶ νὰ βγῆς κλέφτης στὰ βουνά.

— Καλὰ, πατέρα!

Τὸ ἄλλο βράδυ, ὁ Δρακαντώνης πηγαίνει στὴν ἐκκλησιά, προσεύχεται, καὶ ἔπειτα τραβᾷ γὰ τὸ χωριὸ τὸ Βαθειῶ. Περαιτέρω μεσοάνυχτα. Χτυπάει τὴν πόρτα τοῦ Ἀλῆ Ἀγᾶ. Ὁ γιαντισάρος, χωρὶς νὰ ὑποψιασθῇ μιὰ τέτοια τόλμη, ἀνέβη τὸ λύχνου του καὶ βγαίνει στὴν πόρτα νὰ δῇ ποῖος χτυπάει τέτοια ὥρα. Ὁ Δρακαντώνης μετὰ μαχαίριό τόνε ξαπλώνει νεκρό!

Καὶ γίνθηκε ἀματωλός. Ἐομῆσε μετὰ τὸ Φραγκιὸ καὶ τὸν Λεράτο. Οἱ τρεῖς ἥρωες ἀρχισαν μιὰ σειρά ἀπὸ κατορθώματα ποῦ ἐπλούτισαν τὴν ἱστορίαν τῆς Κρήτης μετὰ λαμπρὰς σελίδες.

Πῶς ἐπέθαναν; Ὅπως πεθαίνουν σὲ πᾶσι ἀνθρώποις. Στὸ βουνό, μετὰ τὸν τοῦφε καὶ τὸ χερί, μετὰ τὸν χρομὸ τοῦ παλληκαριῶς στὰ χεῖλη.



ΤΟ ΠΡΕΤΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΝΔΡΟΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ ΣΧΟΛΛ

Δύο ἔμπνεες ἀπαντήσεις τοῦ Σχόλλ. — Ἡ τελευταία... κατὰ τὴν ἐνὸς τοκογλυφίαν. — Γάμος λόγος... δεῖται δαιμονίας! — Ἡ σκερδαλιά ποῦ... εὐωδιάζει! — Μία πρωτότυπη ἀφιέρωσις τοῦ Σχόλλ. — Ἐνας... τραγικὸς ἐπικηδεῖς. — Πῶς, ἀντὶ νὰ τὴν πάρῃ ὁ Σχόλλ, τὴν πᾶσαν οἱ προσκαλεσμένοι του. — κ. λ. π.

— Τί κάνει ὁ Β...; ἐρώτησε κάποτε τὸν Σχόλλ κάποιος γὰ ἅπαν κοινὸν φίλο.
— Τίποτε...
— Δηλαδή...
— Τεμπελιάζει... Τὰ δάχτυλά του δὲν τὰ χρησιμοποιεῖ σὲ τίποτε.
— Ὅτε εἶσαι...
— Να... οὔτε κᾶν γὰ νὰ καθαρίσῃ τὴ... μύτη του!...

Κάποιος γνωστὸς τοῦ Σχόλλ, καταδικασθεὶς ἐπανελημμένως, ἀλλοτε ἐπὶ τοκογλυφίᾳ καὶ ἄλλοτε ἐπὶ αἰσχροκερδεῖ, ἦταν βαρὺ ἀρρωστος.
— Πῶς πάει σήμερα; ἐρώτησεν ὁ Σχόλλ, μιὰ μέρα, ἕνα συγγενὴ τοῦ ἀρρώστου.
— Πολὺ ἄσχημα... Οἱ γιατροὶ τὸν ἔχουν καταδικάσει...
— Οἱ γιατροὶ... Ὅτε κ' αὐτοὶ ἀόκητοι τὸν κατὰ τὴν ἀσθένειαν;...
— Μὰ τότε, δὲ μπορεῖ... Θὰ εἶχε φάει... σκερδαλιά!

Ὁ δικηγόρος Χ... ἔχει τὸ κακὸ ἐλάττωμα νὰ σκορπίσῃ μιὰ βαρὴν ἀπογορὴ ἀπὸ τὸ στόμα του.

Κάποιος ἔλεγε στὸν Σχόλλ, ὅτι τὸν ἐννῆντησεν τὸ προηγούμενον βράδυ στὸ θέατρο.

— Ἐβουλόμην τὴ μύτη σας; ἐρώτησεν ὁ Σχόλλ.

— Ὁχι... Χθές, παραδόξως, δὲν ἐμύριζε πολὺ ἄσχημα... Καὶ ὁ Σχόλλ, κατὰ τὴν ἐκτίμησιν, δὲν ἔβρισκε...
— Μὰ τότε, δὲ μπορεῖ... Θὰ εἶχε φάει... σκερδαλιά!

Ὁ Παρισινὸς βιβλιοπώλης Ἀσὶλλ διηγείτο ἕνα σωρὸ ἀνέκδοτα τοῦ Σχόλλ. Ἰδοὺ ἐνα ἀπὸ τὰ πρὸ κακοηγουμένως:

— Ἐγὼ πρῶτ, ὁ Σχόλλ μπήκε σὴν ἡμερὰ στὸ κατὰστημά μου. Μὲν ἐξήγησε βιαστικὰ, νὰ τοῦ δώσω ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα βιβλία του.

— Φαντάσου, ἀγαπητέ μου, μοῦ εἶπε, πῶς σήμερα τὸ πρῶτ βιβλίον ἕνα συγκινητικὸτατο γράμμα. Κάποιος νέος ἐπαρχιώτης, μοῦ ζήτη, με διακρίων καὶ με σεβασμὸ, νὰ τοῦ στείλω κανένα ἀπογορὴ μου. Ἐννοῶ νὰ τὸ εὐχαριστήσω αὐτὸ τὸ παιδί... Δόσε μου τὸ τελευταῖο μου βιβλίον... Ὅλα τοῦ τὸ στείλω μετὰ μιὰ ἀφιέρωσιν!... Ἐδῶκα τὸ βιβλίον ποῦ μοῦ ζήτησε στὸν Σχόλλ, ὁ ὁποῖος ἐπαρμόνευε νὰ γράψῃ τὴν ἀφιέρωσιν.

— Τὴν εὐγενεῖαν, ἀλήθεια, παιδί!... Μὰ τί διάβολο νὰ τοῦ γράψω, ἀπὸ δὲν τὸν γνωρίζω καθόλου; Ἡ... Ἡ... Κι' ἀφοῦ συλλογίσθηκε ἕνα—δύο λεπτά, ὁ Σχόλλ ἐσημείωσε κατὰ τὴν πρώτη σελίδα τοῦ βιβλίου καὶ μοῦ τὸ ἔδωκε γὰ νὰ διαβάσω καὶ ἐγὼ τὴν «ἀφιέρωσιν».

Ἰδοὺ τί εἶχε γράψῃ:

— Σὺν κύριον Χ..., εἰς ἀνάμνησιν τῶν εὐτυχισμένων ἡμερῶν τῆς... μελλούσης γνωριμίας μας!...

Ὁ χουμοριστὴς Λέων Σαπρόν, φίλος τοῦ Σχόλλ, σκεπτικὸς καὶ πνευματικὸς συγγραφεὺς, περιήρμος δὲ γὰ τὴς μονομαχίας του μετὰ τοὺς προσωνυμωμένους τῶν γραμμάτων ποῦ εἶχε περάσει μετὰ τὴν τρυφερὴν πέναν του, πέθανε. Ὁ πολιτευτὴς Ἐμὶλ Κορρά, ἔθεώρησε καθήκον του νὰ ἐκφώνησιν ἕνα λόγον πᾶν ἀπὸ τὸν τάφο του. Ἐνῶ ὅπως ἀπήγγειλε τὸν ἐπικηδεῖ λόγον του, συγκινήθηκε τόσο ὥστε τῆρας καί... ἄρχισε νὰ μπερδεύῃ τὸ ὄνομα τοῦ Σαπρόν μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ Σχόλλ.

Ὁ Σχόλλ, πὺν παρίστατο κατὰ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ λόγου, στὸ τέλος ἔλασε τὴν ὑπομονήν του.

— Ἀφῆσε τάστειλα Κορρά, φώναξε στὸν ῥήτορα, γιατί στὸ τέλος θὰ τὸ πάρῃ καὶ ὁ θάνατος στὰ σοβάρ!

Τὸ κυριώτερον ἀπὸ τὰ «ἐλαττώματα» τοῦ Σχόλλ ἦταν... ἡ λιχουδιά. Τρελλανόνταν γὰ τὰ ὥραία φαγητά, τοῦ ἄρεσε δὲ νὰ περιφρονῇ τὴν γὰ τὴν «δεξιότητά» καὶ ὡς ἔλεγε, τῆς μαγειρίσας του.

Κάποτε ἐκάλισε στίτην του διαφόρους φίλους του, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν πρίγκηπα ντ' Ὀρὰν διὰ τὸν λοῦκουλλον. γὰ νὰ τὸν κᾶν τὸ τραπέζι. Οἱ φίλοι του ὅμως συνεννοήθησαν μετὰ τὸν πρίγκηπα ντ' Ὀρὰν, μετὰ τὸ δειπνόν, ὅτι δὲν τοὺς ἄρεσε κανένα φαγητό, γὰ νὰ τὸν πειράξουν!

Ἐπὶ, πράγματι καὶ συνέβη. Οἱ προσκαλεσμένοι δὲν ἔθιξαν κα-



ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΡΟΔΙΑΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΑ ΕΚΑΤΟΛΟΓΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

- Ἐνα, τοῦ λέει ἡ λυγρὴ καὶ ὁ νεῖος ἀπολοῦται:
Ἐνας Θεὸς μᾶς ἐπλάσεν ἐνὸς καὶ ἐμὲ τρυφῶνα
Γιὰ γὰ φιλοῦμαισε τὰ δύο στὰ χεῖλη καὶ σὸ στόμα.
- Δύο. Δύο μάτια λῆρε λυγρὴ καὶ μιὰ καρδιά μαράνεις
Καίνομαι καὶ μπερδεύομαι καὶ νὰ με δὴς δὲν βγαίνει
- Τρία. Τρία ἀνδράκια στέκονται, κυρὰ μου, στὴν αὐλὴ σου
Νὰ κελᾶδον, νὰ σὲ ξυπνοῦν, νὰ σκαῖζον οἱ ἐχθροὶ σου.
- Τέσσερα. Τεσσαράκοντους σταυροὺς κρέμεις στὸ λαιμό σου,
Ὅλοι φίλοι τοῦ σταυροῦ καὶ ἐγὼ τὸ μαγούλι σου.
- Πέντε. Πέντε φορὲς λιποθυμῶ, κυρὰ μου, τὴν ἡμέρα
Δυὸ τὸ πονεῖ, δυὸ τὸ βραδὺ καὶ μιὰ σὰ γύρ' ἡ μέρα.
- Ἐξή. Ἐξάστηκα στὰ κᾶλη σου, στήριξα τὸν ἀγγέλιον,
Βασίλισσα τῶν κοριτσιῶν καὶ δὸν τῶν ἀρχαγγέλων.
- Ἐφτά. Ἐφτά μαχαίρια δαμασκίᾳ καινούργιοι κρημνίσματα
Μεσ' στὴν καρδιά μου νάμπουν, δὲ σ' ἀπαρνοῦμαι σένα.
- Ὁχτώ. Ὁχτὼ γαλιὰ ἔχει ὁ κάβουρας καὶ πᾶσι μπρος καὶ πίσω,
Σοῦ τῶπα μιὰ, σοῦ τῶπα δύο, δὲ θὰ σ' ἀλλομορῶσω.
- Ἐννῆ. Νοιάζεσαι, κόρη, νοιάζεσαι πότε θὰ βλογηθῶμε
Πότε νὰ σμιζοῦμε τὰ δύο νὰ γλυκοφιληθῶμε.
- Δέκα. Δεκάτις τὰ λόγια σου καὶ λέε τα δέκα δέκα,
Ἰσως τὰ σώσω ἑκατὸ καὶ πάρω σὲ γυναικα.
- Εἰκοσι. Τὰ εἰκοσι μου δάχτυλα χεριῶν καὶ ποδαριῶν μου
Ὅλα με συντρομάζουν, διὰ σὲ βλέπω μπρὸς μου.
- Τριάντα. Τριαντηνὴν μου Παναγία, ποῖσαι στὰ ψηλομένα,
Ἐστὶν γνωρίζεις τὰ κρηφὰ καὶ τὰ φανερωμένα.
- Σαράντα. Σαράντα δαμασκίᾳ σταθὰ κάτω στὴ γῆ ἀπλωμένα,
Ὅλα περὶ τὰ καὶ ἔρχομαι γὰ ν' ἀνταμώσω ἔσένα.
- Πενήντα. Πενήντα μέρες στὴ Φραγκιά μιὰ πῆρα ἐπὶ κᾶλη,
Μ' ἔμαθαν τὸ πῶς σ' ἀγαπῶ καὶ ἦσαν καὶ παραβλέπον.
- Ἐξήντα. Ἐξήντα μέρες ἔσπινε τὰ ὀσά στὴν αὐλὴ σου
Νὰ βγάλω τὸ ῥοδόσταμο, νὰ ρᾶνω τὸ κορμὶ σου.
- Ἐβδομήντα. Ἐβδομήντα φράγκικα σὸν στέλλω γὰ σμιζάδι,
Χίλια φλουρία βενετικά, ἄλλος νὰ μὴ σὲ πάρῃ.
- Ὁγδόντα. Ὁγδόντα ὀσθῶν προξενίς, παιδί μου, ἀπὸ τὰ ἔνα,
Καὶ σὺ ὅσες τίς ἀφῆλθες γιατί ἀγαπᾷς ἔσένα.
- Ἐνενήντα. Ἐνενήντα ὄρες νὰ γερῇ ἡ μέρα ποῦ θὰ βροχτοῦμε,
Νὰ πῆς ἐσὺ, νὰ πῶ καὶ ἐγὼ, νὰ παρηγορηθῶμε.
- Ἐκατό. Ἄν εἶμαι ἐγὼ ἐκατόντατος, μήτε πᾶσαι νὰ ὀρίσω,
Τώρα ποῦ τῶσθα ἑκατὸ ἔσένα θὰ γνωρίζω.
- Σὺς καὶ πᾶσαν σὺν παπᾶ, στὸ δάκο, στὸ διακόνη,
Νὰ φέρονε τὰ στέφανά νὰ φέρον καὶ κουμπάρο,
Ναῖομαι νὰ μᾶς βλογητοῦν σήμερος νὰ σὲ πάρω.

νένα φαγητόν, στὸ τέλος δὲ παρεπονέθησαν στὸν Σχόλλ γὰ τὰ «ἐλάττωμα» τῆς μαγειρικῆς του. Ὁ πνευματικὸς χουμοριστὴς, ἀντελήθη τὴν συνωμοσίαν ποῦ εἶχε γίνῃ εἰς βάρος του... Ἄν εἶπε ὅμως τίποτε, Κι' ὅταν ὁ πρίγκηπ, μετὰ τὸν καφέ, ἐπρότεινε νὰ πᾶν σὲ κανένα ξενοδοχεῖο γὰ νὰ φᾶν τίποτε, ὁ Σχόλλ ἀπολόγησε, ὅτι καὶ ὁ ἴδιος δὲν εἶχε ἐγγίσει τὴν ἀπαισία φαγητὰ του καὶ ἀκολούθησε τοὺς φίλους του.

Ἐπῆσαν σὴν «Χρυσὸν Ὀκλον», τὸ πρὸ φημισμένο εσπεριόριο τῆς ἐποχῆς. Ὁ Σχόλλ, κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ δευτέρου αὐτοῦ δειπνοῦ ἦταν αἰσιχλὸς καὶ ἐπαρμόνευε τὸν συντετριμμένον. Οἱ συνδαιτημόνες του, ὅσοι, ἔρχονταν ἀπλήστως καὶ δὲν ἔβαν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ - ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΕΡΕΘΟΥ

ΤΟΥ ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ



Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Συνέχεια και τέλος)

Κατόπιν όλων αυτών ο Όρτις με παρακάλει να φύγω για το Πατάιο, για να πάρω μερικές επιστολές του από τον καθηγητή κ. Κ... Δεν του άρνήθηκα. Έγινε άμεσως...

Η παρακάτω επιστολή είναι συνέχεια εκείνης που γράφει ο Όρτις για μένα το πρωί:

Αγαπητέ μου Λορέντζε...

Η τελευταία ενόχληση που θα υποστής εκ μέρους μου είναι το να ετοιμάσεις τα της κηδείας μου! Μη ταράζεσαι... Ήθελα να αναθέσω την εργασία αυτή στον έδω εφημέριο, μα την τελευταία στιγμή ανέφθηκα διαφορετικά.

Φρόντισε λοιπόν για τα της κηδείας μου, είναι η τελευταία παρακλήσις που σου κάνω αυτή. Φρόντισε να ταφώ, όπως βρεθώ μετά τον θάνατό μου, σε μέρος έρημο, νύχτα, χωρίς καμιά πομπή, χωρίς κανένα επιτύμβιο, κάτω από τα πεύκα του λόφου της εκκλησίας.

Την εικόνα της Θηρεσίας να την θάψετε μαζί με το πτώμα μου.

23 Μαρτίου 1929

Ο φίλος σου

Ιάκωβος Όρτις

Πρό των 11 μ. μ. της ίδιας ημέρας ο Ιάκωβος βγήκε πάλιν έξω, πήγε στους πρόποδες του όρους, δυο μίλια μακριά απ' το σπίτι του, χτύπησε την πόρτα ενός χορικού και του ζήτησε νερό.

Γύρισε στο σπίτι του τα μεσάνυχτα, μπήκε στο δωμάτιό του, πήρε το γράμμα που γράφει για μένα και το έδωσε στον εφημέριο για να μου το δώσει.

Το βράδυ συγχρόνως το χέρι και το πόδι είπα:

Υγίαινε Μιχαήλ! Άγάπα με!

Ξαναμπήκε ύστερα στο δωμάτιό του, σύντομα από μέσα και συνέχισε το γράμμα του στην Θηρεσία:

Θερά 1, μεσάνυχτα

Θηρεσία,

Επεσκέφτην σήμερα όλα τα γνωστά κι αγαπημένα μου μέρη, το βουνό και την λίμνη. Αποκατέστησα για τελευταία φορά τα δάση, τους κάμπους, τον γαλανό ουρανό, το ποτάμι. Πόσες φορές δεν στάθηκα μελαγχολικός στις όχθες του, πόσες φορές δεν έριξα λουλούδια στα νερά του, ψιθυρίζοντας το δονομά σου... Ήταν Μάιος όταν σε πρωτο-γνωρίσα, ημέρα Πέμπτη... Από τότε δεν σ' έλησμόνησα στιγμή. Σ' αγαπήσα θερμά και σ' αγαπώ ακόμη, όπως κανείς δεν αγαπήσε ως σήμερα.

Βρίσκομαι αυτή τη στιγμή με το ένα πόδι στον τάφο και όμως ο νους μου δεν φεύγει από σένα ούτε στιγμή... Σε λίγο... Σε λίγο θα φύγω από αυτόν τον κόσμο... Τα πάντα είναι έτοιμα...

Η νύχτα έχει προχωρήσει αρκετά.

Υγίαινε...

Σε λίγο θα μ' αφήσει το μηδέν, ο θάνατος, η αιωνιότης! Τι να την κίω τον ζώνον αυτήν, χωρίς να σε βλέπω; Αποθνήσκω ή τυχόν, πάντοτε δικός σου... Συγχώρησέ με Θηρεσία.

Παραγορήσου και ζήσε για κείνους που σε αγαπούν. Αν κανείς σε κατηγορήσει για τον θάνατόν μου αποστρέψέ τον λόγοντά: του ότι απέθανα με τα λόγια αυτά στα χείλη: — «Η ΘΗΡΕΣΙΑ ΕΙΝΕ ΛΘΩ»!



του δάσους, εκεί που άλλοτε είχε περάσει τις γλυκύτερες στιγμές της ζωής του...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ

ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ...»

Τό πλέον αισθηματικό, το σπαρταχτικότερο και γοητευτικότερο των μυθιστορημάτων.



ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΤΑΒΕΡΝΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Η ταβέρνα κέντρα φοιτητών. Πιστό και αίματοχυσαίο. Οι μοναχοί και τα γαλλικά καπηλεία. Ληστές, κακοῦργοι, δολοφόνοι, κούραροι. Η ταβέρνα στη Γερμανία. Ο Λούθηρος για την χριστιανική. Η ταβέρνα στην Τουρκία. Το φερμάνι Μουράτ στο ΣΤ. Χριστιανός ο Β. και η έμφορη καπηλεία. Η πλωτή ταβέρνα του Ταμέσεως κ.τ.λ. κ.τ.λ.

(Δημοσιεύουμε σήμερα το β. μέρος της Ταβέρνας δια μέσου των αιώνων).

Η ταβέρνα, κατά τις αρχές του μεσαιώνου αποκλειστικούς πελάτες είχαν τους φοιτητές. Έσυχναζαν σ' αυτές, έπιναν, εὐθυμούσαν και πολλές φορές έφιλονεικούσαν και αίματοκυλίωντο. Στα 1229, το Πανεπιστήμιο των Παρισίων έκλεισε εις ένδειξιν διαμαρτυρίας για το φόνο μερικών φοιτητών οι οποίοι ήθελαν, μεθυσμένοι, σε σύγκρουση με τα κυβερνητικά στρατεύματα. Η αίματοχυσία αυτή δεν έσυνέτισε και πολύ τους Ακαδημαϊκούς πολίτες ένδειξιν της έποχής, οι οποίοι εξακολουθούσαν να μελετάνε τα λατινικά τους θέματα μέσα σε άνήλικες και βρώμικες ταβέρνες, παρέα με κλέφτες, δολοφόνους και παραχαράκτες.

Με την πάροδο του χρόνου, η ταβέρνα των Παρισίων απέκτησε και νέα μόνιμη πελατεία, τους διάφορους προσκυνητάς, οι οποίοι με το πρόσχημα πως κάνουν ιερο ταξίδι, μάζευαν απ' όλο τον κόσμο λεφτά και πήγαιναν και τάπιναν στα καπηλεία. Ο αριθμός των καπηλείων αυξήθηκε επίσης σημαντικά χάρις στην υποστήριξη των ιερών των διάφορων εκκλησιών οι οποίοι προσήλκον τον κόσμο στις εκκλησίες δίπλα στις οποίες υπήρχαν και δυο τρεις ταβέρνες, όπου μπορούσε κανείς, ύστερ' απ' τη λειτουργία, να δροσίσει το λαγύγγι του!

Κατά τα τέλη του μεσαιώνου, την έποχή του Έκωντασμού, ο κόσμος με την Άγγλία, η Γαλλική ταβέρνα κόντεψε, λόγω της έντασης τότε καταστάσεως να εξαφανιστεί προσωρινώς απ' το προσκήνιο της γής. Σώζεται ακόμα στην Έθνικη Βιβλιοθήκη των Παρισίων, ένα χρονικό με ημερομηνία 23 Φεβρουαρίου 1429, που λέει πως ο αριθμός των καπηλείων σ' όλη την πρωτεύουσα περιορίστηκε σε τριάντα τέσσερα μόνο. Μα η χριστιανική αυτή περιόδος πέρασε και η ταβέρνα, με την υποστήριξη των φίλων του, πέρασε και πάλι την πωτινή τους διάδοση.

Από της έποχής αυτής η ταβέρνα της Γαλλίας αποβάλλει την καλή χαρακτηριστική της — ως ένα σημείο βέβαια — όψη και αρχίζει να γίνεται καταγύγιο ληστών, κακούργων, κούραρων και δημίων! Την όγρια και σκοτεινή αυτή μορφή της τη διέτηρε η ταβέρνα της Γαλλίας επί αιώνας ολόκληρους. Ταβέρνα σημαίνει πλέον αίμα, γυνώ, κλεψιά, συννομασία, ύγρες κι' άνήλικες φυλακές, θανατική έκθεση. Οι ποιητές, οι δικηγόροι και οι φοιτητές άρχισαν να μη συνηγορούν πλέον στα επικίνδυνα αυτά κέντρα που έμεναν κλειστά όλη την ημέρα και άνοιγαν μονάχα τη νύχτα για να δεχθούν στα έγκατά τους — όλες σχεδόν η ταβέρνες ήταν υπόγειες — άπορησάτα της κοινωνίας που απέφευγαν το φως του ήλιου. Έπρεπε να νάνε κανείς ποιητής σάν το Φρανσουά Βιλνόν (που είχε καταδικαστεί τρεις φορές σε θάνατο για κλοπή και αλήτεια) για να πλημηνίσει να κατέβη σε κείνες τις μυστηριώδεις σπηλιές.

Ας ορίσουμε τώρα μια ματιά και στις ταβέρνες άλλων χωρών. Ο Άρετινος, ο μεγάλος άσημος Ιταλός συγγραφέας, μας περιγράφει στην άθανατη κομωδία του «Η Έταιρία» τις ταβέρνες της Ρώμης, οι οποίες βρισκότανε συγκεντρωμένες σε μια συνοικία, κοντά στον Τίβεριο ποταμό και συγκεντρώναν άφθονο πελατεία.

Σε κανένα δικός μέρος του κόσμου η ταβέρνα δεν τιμήθηκε τόσο όσο στη Γερμανία. Αποσταίγει αναφέρει πως καμιά ταβέρνα στη Γερμανία δεν έμεινε ούτε μια στιγμή άνοιχτη. Νέοι, νέες, γέροι και παιδιά, στην ταβέρνα συζητούσαν, παίζανε κανόνια τις παιδικές των και παντρεύονταν ακόμη! Ο Λούθηρος, ο μεγάλος γερμανός θεολογικός μεταρρυθμιστής, ο οποίος θεωρούσε την ταβέρνα ως καταγύγιο του διαβόλου κι' είχε απαγορεύσει στην άρχη άμείλιτο πόλεμο. Μα βλέποντας πως οι συμπατριώται του δεν έδιναν καμιά προσοχή στους άφορισμούς του, έλάβε γνώμη, άρχισε να συχνάζει στις ταβέρνες και τις αγαπήσε τόσο ώστε και σήμερα ακόμα σώζεται στον τοίχο μιας ταβέρνας στο Βερολίνο η παρακάτω έπιγραφή την ό- ποία έγραψε μόνος του, με το χέρι του ο με-



ταραστές της Καινής Διαθήκης: «Η μέθη μ'ς φέρνει κοντά στο Θεό. Είναι τραγικό εκείνος που δεν αγαπά ούτε τις γυναίκες, ούτε το κρασί, ούτε τη μουσική!...»

Στην Ισπανία, την ποιητική Ισπανία, η ταβέρνα ήτανε συνήθως τόπος συνεντεύξεως των έρωτευμένων. Στην Όλλανδία πάλι είχε μάλλον οικγενειακό χαρακτήρα.

Και στην Τουρκία υπήρχαν κατά το Μεσαίωνα άπειρες ταβέρνες, μολοντί ο Μωάμεθ απαγορεύει στους πιστούς να πίνουν κρασί. Μα οι μέθυστοι Ανατολίτες δι' έσυγκινούντο καθόλου από τα κελεύσματα του Προφήτου έως ότου ο Μουράτ ο ΣΤ' έβγαλε στο 1634, φερμάνι να κλείσουν όλες η ταβέρνες και να χύσουν το κρασί στους δρόμους. Η απαγορευτική αυτή διαταγή ίσχυσε για κάμποσο καιρό, μα σιγά-σιγά κατηργήθηκε όπως ήταν άλλωστε επόμενο.

Στην Ρωσία ήταν άπειρος ο αριθμός των καπηλείων, των οποίων την ύπαρξη δικαιολογούσε ως ποίμα ως ένα σημείο, και το δυνατό κρύο του τόπου. Μολαταύτα η ταβέρνα και το πιστό έγγιγντο κι' έκει αιτίες πολλών θανάτων. Χωρικοί που έπιναν μέσα εκεί βότκα για να ζεσταθούν, μόλις έβγαιναν έξω στο τρομερό κρύο, έπεφταν χάμω νεκροί απ' την άποτομη άτμοσφαιρική αλλαγή.

Οι ταβέρνες της Δανίας, και ιδίως της Κοπεγχάγης, φημιζόντανε στο μεσαίωνα για τις όμορφες ταβερνιάριδες που είχαν.

Ο βασιλεύς Χριστιανός Β' έπεσκέφθη μια μέρα μια ταβέρνα και... έρωτεύθηκε την ιδιοκτήτρια!... Ήταν δέ τόσο η άγάπη του γι' αυτή που την έκλεψε στο τέλος, την έκλεισε μέσα σ' ένα σεντούκι και την πήρε μαζί του στο εξωτερικό, για να απολαύσουν την άγάπη τους, μακριά από αδιάκριτα βλέμματα. Μα ενώ το καράβι περνούσε απ' τη Βαλτική θάλασσα τους έπιασε δυνατή τρικυμία. Αναγκάστηκαν τότε να κάνουν άβαρία, για να μη βουλιάξουν, και κάποιος ναύτης πέταξε στη θάλασσα, από άπρησξία και το σεντούκι με τη φίλη του βασιλέως!...

Ας έρθουμε, τώρα και στην Άγγλία.

Στη χώρα αυτή η ταβέρνα άλλοτε μ'ν ήταν σε μεγάλη περιωπή όποτε έσυχναζαν σ' αυτές πολιτικοί και διπλωμάτες, άλλοτε δέ έχρησάμεσαν ως καταγύγιο των χειρότερων κακούργων. Σε κανένα έθνος δεν βλέ ομμε πολιτικούς, διπλωμάτας, λόρδους κλπ. να συχνάζουν συστηματικά σε ταβέρνες. Μα και καμιά ταβέρνα του κόσμου δε γνώρισε αγριότερους πελάτες απ' την άγγλική. Τα τερατόμορφα όντα των γαλλικών καπηλείων, ήτανε άρνάκια μπρός στους άγγλους συναδέλφους των.

Όλες αυτές η «σημαιοφόρες» ήταν συγκεντρωμένες γύρω απ' τον Τάμεσι ποταμό, τη λαϊκότερη δηλαδή συνοικία του παλιού Λονδίνου. Πολλές ταβέρνες μάλιστα βρισκότανε μέσα σε μικρά βαποράκια, άγκυροβολημένα στην προκυμαία. Για να σ' έπιτραπή όμως η είσοδος στις πλωτές αυτές ταβέρνες, έπρεπε να έχεις διαπράξει τουλάχιστο τρεις φόνους!

Όπως αυτό να φανή άπίστευτο. Αναφέρεται όμως στα «μεγάλα χρονικά των ληστών της Ξηράς και του Ποταμού» μεσαιωνικήν συλλογήν, όπου περιγράφονται λεπτομερώς τα μεγαλύτερα και αγριότερα κακούργηματα που διέπραξαν οι θαμώνες των καπηλείων του Ταμέσεως και την όποια ο Νάικας, που είχε το κουράγιο να την διαβάσει όλην την έξαρκήτρησε ως: «Μονοεπίο Φρίκη»...

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΗΛΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7
ΙΔΡΥΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.000.000

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έστωτε, δι'έν έτος...Δρχ. 130 | Έστωτε, δι'έν έτος...Δρχ. 180
Αί εξάμηνιοι και τρίμηνοι κατ' αναλογίαν. Αί συνδρομαί δέον
ν' απευθ'ώνται ως εξής: ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΛΑΤΕΙΑ 200

Τό τεύχος τιμάται Δραχμάς 2.50

Δημοσιεύσεις 6 στίχοι δραχμαί 5. Αί άγγελίας ιδιαίτεροι συμ-
φωλαιοί. Τα προηγούμενα τεύχη τιμώνται δραχμάς 3.

Γενικές αντιπρόσωποι του «Μπουκέτου» έν 'Αμερική
M^r PETER THEODOPOULOS 1 PEARL ST. COR. STATE ST. NEW YORK, N. Y.

KART - ΠΟΣΤΑΛ

Τά σ'ον Παπαδόπουλον, Κυπριοσόν. Τά ποιήματά σας
δχι άπολύτως επιτυχή. Δημοσιεύονται δώ τό α' τετράστιχο από τό ποιή-
μα «Τά μύτια σου»:

Λάβνα τά μάτια σου και μαύρα
ματιές λαχταριστές σκορπάνε...
— έχουν μέσα τους μία λαύρα —
γιά δες, γιά δες πώς μέ κυττάνε...

Χ α ρ ι λ. Θ... «Οχι άπολύτως δημοσιεύσιμος ή ήθογραφία σας. Γρά-
φετε καλά έν τούτοις. Διαλέγετε λοιπόν καλύτερα θέματα. Μι χ. Κ α-
ρ α λ α κ η ν, Χανιά. Γιά τόν Χάινε γράψαμε στην «Οικονομία» τε-
λευτείως έκτενέστατα. Θά σάς στείλουμε τά χρήματα γιά τό βιβλίο. Έσως
μάς γρημιάσει. Ε. Α ν δ ρ ε-
ά δ ι ν, Κων/πολιν. «Οχι επι-
τυχές τό εγχείρημά σας. Βιοστι-
μοποιημένο. Στείλτε τίποτε
άλλο. Γιά τί καλά σας λόγια σάς
εύχαριστούμε θερμώς. Καρά μας
θά είτε να σάς γνωρίσουμε διαι
έσθετε στην 'Αθήνα. Φί λ η-
β ο ν. Απ' τό ποιήμα σας
«Μυγδαλιές» πολύ καλά τά 3
πρώτα τετράστιχα. Καί νάτα:

Σκορπίτε ροδοσύννεφα, δ-
[πας σκορπών ή έλπίδες
αηδόνι ψάλλει έσπερινό στη
[γύρω σιγαλιά
και σ' ήλπε γι' άχνωφότισε μέ
[τις στεγνέςσου άχτίδες
την άνισομένη μυγδαλιά.

Ξερόφιλλα γιά στρώστε μου
[χαλί στο μονοπάτι
να πάω στην άνυπόμονη νυ-
[φούλα μυγδαλιά,
να κόψω ή άπ' τα στεφάνια της
[λουλούδια ένα δερμάτι
και να τά βάλω στόλισμα σ'
[όλομυρσε μαλλιά.

Άγέρι γι' άργοφύση και φέ-
[ρε μου τά μύρια
πού τάχει κρύψ' ή άνοιξη
[στον δέντρον τά κλαδιά...
και σ' ή ψυχή μου τόνιτε σέ
[μία υπερχόσμια λύρα
τόν πνο πούχει μέσα της
[θαμνόνον ή καρδιά...

Ν.2 α φ ε ρ ο π ο υ λ ο ν.
Έκ τών μεταφράσεών σας ή
δύο έχον δημοσιευθή. Η τρίτη
δχι τό ον επιτυχής. Κ. Ο ι-
κ ο ρ ο μ ο ν, Πειραιά. Τά «Νε-
κρολού οντα» δχι επιτυχή δι-
στιχών. Κα ρ δ ι ο κ λ έ φ-
τ ρ α ν. Τό πείσμα σας πολύ
κοινό. Α. Π ι ο ρ ο ν. Τό ποι-
ήμα σ' άπ' πεντημέτρο. Α ν τ.
Σ α ρ ε λ ν α ν. Δεν είτε δυνα-
τόν, τά σάς άπαντήσαμε. Τι-
ποτε δεν χάνεται σ'ό γραφείο
μας. Σί β ο μ ε τ α δέ άπολύτως τά

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Τό «Μπουκέτο» άπ' άρχής της έκδόσεώς του κατέστη τό
μοναδικόν ένττύπημα του Έλληνικού λαού, κυκλοφορούν
δύο τας τριάκοντα χιλιάδας φύλλα καδ' ήλην την Έλλάδα.
Η Διεύθυνσις του Περιεδικού επιθυμεί να επιτύχη την
ευρύτατην διάδοσιν και έν τώ Έξωτερικώ, χάριν τών άπαν-
ταχού όμογενών, άπεφάσισε να έρίση την τιμήν της συν-
δρομής άντι μιας λίρας Άγγλίας είς δραχ. 180 έτησίως, την
ισοδυναμούνσαν—άν λάβωμεν ύπ' έψιν τά ταχυδρομικά—
πρός την συνδρομήν του Έσωτερικού.

Κατόπιν τούτου οι έν τώ Έξωτερικώ Έλληνες άς απεί-
σουν να μάς άποστείλουν τάς συνδρομάς των είς δραχμάς
έπωφελούμενοι της έκπτώσεως της δραχμής διά να τούς έγ-
γραφώμεν και ούτω θα έχουν μέ ήμισίαν περίπου άγγλικήν
λίραν, επί έν έτος τό «Μπουκέτο» να τούς τέρη και να τούς
διασκεδάσχη.

Άς έπωφεληθών αύτης της μοναδικής ευκαιρίας και οι
Έλληνες του Έσωτερικού γιά να έγγράψουν συνδρομήτας
στό «Μπουκέτο» τούς ζηντευμένους συγγενείς των, προσέ-
ροντες έτσι σ' αύτούς την πιδ εύχάριστην, την πιδ τερπνήν,
την πιδ ώφέλιμη πνευματική άπόλαυση πού μπορεί να έχη
ένας Έλλην εύρισκόμενος μακράν της πατρίδος του.

χειρόγραφα τών συγγενών μας. Τό ποιήμα σας «Έλπίς» δχι καλόν-
τολόγια. Γιά διαβάστε το και τυπωμένο να δήτε τί γίνεται.

Έλπίς είναι τό όπλον μου
έν όρα δυστυχίας
μικρόν άλλ' ήτήτητον
της θείας εύλογίας.

Μέ την έλπίδα προς Θεόν
θά ζήσω έν τώ βίω
Ταλαίπωρος και δυστυχής
έν τώ μοναστηρίω.

Παρηγοριά θα εύρη κεί
ή δύστυχη καρδιά μου
ή άτυχη σ'όν έρωτα
στή σκοτεινή φωλιά μου

Έ μ μ. Α θ α ν α σ ί ο ν,
Κύμην. Ευχαριστούμε γιά τό
χάρις του «Μπουκέτου» σ'αίν
ποιήμα σας. Δυστυχώς όχι δι-
μοσιεύσιμον. Α. Ρ α φ α ή,
Μυτιλήνη. Τό πείσμα σας
άπετυγχόν. Σ τ έ λ ι ο ν Κ.,
Ηράκλειον. «Ο «Θελλός» όχι
δημοσιεύσιμος. Αφ'ησίοθε καλή,
μα τό ήφος σας δεν έχι τη
λογιστική χάρι πού τραβά
και γοητεύει τόν άναγνώστη.

Έργασθήτε και θα πείχη.
Ν. Ο ι κ ο ρ ο μ ο ν, Άρτα.
Η μεταφράσις όχι πού επι-
τυχής. Σας παρασάδει έν ποι-
ήμας τό κείμεν. Στείλτε τίποτε
άλλο. Γ. Σ β ο ρ ο ν ο ν, Πα-
ραία. Ακού σας είτε οι στίχοι:
Μας θυμίζουν τόν «Κορσάκο»
του Βύζοντος. Λοιπόν... Ν ο ν-
π α ρ Μ α ζ ο υ τ ί α ν, Λε-
κωσίαν. Κύμην. Τό ποιήμα
σας πού μάς στείλτετε μεταφρο-
ομένο είς την Έλληνικήν, μέ-
ρος σας τό μεταφράσει: δχι
έν τοιαύτη περιπτώσει, είθε...
ή καδός μεταφράσις ή καδός
ποιητής. Μάλλον, όπως έπαθε-
τομεν, τό πρώτον. Γι' αυτό έλ-
πως τε μάς πείθει και ή επι-
τοβήγραφία σας, την όποιαν έ-
πισημαίνετε σ'ό ποιήματά σας
και στην όποιαν άναφέρετε δι:

«Ο κ. Νουπάρ Μαζουτι-
άν χάρις της διακρίσεως
αύτων φιλομουσίας έμείλει
σε και έγινε γνωστής της
παγκοσμίου ιστορίας και φι-
λολογίας. Πολλάνκις δημοσι-
εύει καλλίστα ποιήματα.

Πλήν τών άνωτέρω δ κ.
Νουπάρ Μαζουτιάν κατω-
θασε να άποκτήση και δι-
πλωμα Νομικής, τό όποιον
θά τώ χρησιμεύσει είς τό έγ-
γύς μέλλον.

Μέγας και πολύς δ Νουπάρ
Μαζουτιάν, άλλα μάτια μου, όχι
και ποιητής. «Οχι τ'όσον...

Μέγας και πολύς δ Νουπάρ
Μαζουτιάν, άλλα μάτια μου, όχι
και ποιητής. «Οχι τ'όσον...

Μέγας και πολύς δ Νουπάρ
Μαζουτιάν, άλλα μάτια μου, όχι
και ποιητής. «Οχι τ'όσον...

Μέγας και πολύς δ Νουπάρ
Μαζουτιάν, άλλα μάτια μου, όχι
και ποιητής. «Οχι τ'όσον...

Μέγας και πολύς δ Νουπάρ
Μαζουτιάν, άλλα μάτια μου, όχι
και ποιητής. «Οχι τ'όσον...

Μέγας και πολύς δ Νουπάρ
Μαζουτιάν, άλλα μάτια μου, όχι
και ποιητής. «Οχι τ'όσον...

Μέγας και πολύς δ Νουπάρ
Μαζουτιάν, άλλα μάτια μου, όχι
και ποιητής. «Οχι τ'όσον...

Μέγας και πολύς δ Νουπάρ
Μαζουτιάν, άλλα μάτια μου, όχι
και ποιητής. «Οχι τ'όσον...

ΤΟ ΠΙΝΑΞ ΕΞΑΓΓΡΟΣΑΝΤΩΝ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΤΕΡΟΥΣ

ΑΚΗΝΟΥΣ 2^η ΚΑΗΡΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΑΝΩΤΕΡΩΝΥΜΟΝ

ΠΟΛΙΣ ΑΡΙΘΜΟΙ ΚΕΡΔΗ

Αγγ. Ήλιάδης Νικηφόρου	Θεο)νίκη	48748	500.000
Φωκά 24			
Κορνηούδης, Συνοικισμός 'Αγ.	Θεο)νίκη	48748	500.000
Παρασκευής			
Μαρκάτος έμπορος, Σταδίου 20	Αθήναι	31916	100.000
Παπαδόπουλος, τηλεγραφητής	Νεμέα	31916	100.000
Αναστασόπουλος, Δωδεκανή-			
σον 10	Αθήναι	29827	75.000
Βλάππου, Αμφικτίωνος 24	Αθήναι	29827	75.000
Βίτσος	Αθήναι	29827	75.000
Χοτάτης, Βύρωνος 75	Πειραιά	47800	50.000
		47800	50.000
		47800	50.000
Μαρκάτος, Πρατίου 3	Αθήναι	31696	25.000
Μαρκάτος	Καβάλλα	31696	25.000
Μαρκάτος	Αθήναι	10903	20.000
Τάνης	Θεο)νίκη	40546	12.500
Μαρκάτος δικηγόρος	Πειραιά	40546	12.500
Μαρκάτος δικηγόρος, Αθή-			
ναι 33	Αθήναι	40546	12.500
Μαρκάτος, Καλιθέα		10656	7.500
Μαρκάτος	Κόρινθος	44016	5.000
		44016	5.000
Μαρκάτος	Χανιά	44016	5.000
Μαρκάτος	Αθήναι	45654	6.000
		45654	6.000
		45654	6.000

Καλλιτεχνικόν έργοστάσιον γυναικείων πίων

ΚΗΣ Π. ΒΡΑΧΝΟΥ (ΚΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ)

Όδός Βουλής 5. — Τηλέφ. 6-38

μεγαλειτέρα επιτυχία της SAISON. Άποκλειστική αντιπροσω-

πεία τών μεγαλειτέρων καταστημάτων τών Παρισίων.

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΜΟΔΑ

Δι' εκεί-
νους πού θέλουν
να είναι υγιείς τό
NO'S "FRUIT SALT"
είναι τό μέσον δι' ού
θα κατορθώσουν
τούτο

Γενικός αντιπρόσωπος Διά τήν Έλλάδα
P.M.C.O' Caffrey - Άριστέιδου 3 Άθήνας

"NUTRICIA"

Όλλανδικόν Γάλα είς κόβιν άποβουτυρωμένον κατά τό τέταρτον. Η μόνη
άρίστη και εύθηγή τροφή διά τά Βρέφη. Η «ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ» συνιστάται από
τοφς Ίατρους. Έκτός της ως άνω τροφής διά τά Βρέφη Η Μεγάλη Έταιρία
«NUTRICIA» παρέχει και Γάλα τελείως άποβουτυρωμένον διά τας έντεχνάς
παθήσεις ως και τό φημισμένον αέτης «BABEURRE» (condensed buttermilk).
Γραφεία Άντιπροσωπείας ΣΤΑΔΙΟΥ 24 (Στοά).

Κυρία!
Τό φόρεμά σας γιά να ξεγυριάζη
πρέπει να τό βάψετε μόνη σας με
γερμανική βαφή μαρκας ARTI

ΙΑΤΡΟΣ Κ. Ν. ΜΕΛΑΣ

Δερματικά—Γυναικολογικά—ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ
Ίδιαίτερα αίδουσαι διά τας Κυρίας. Δέχεται καθημερινώς από
τάς 8 π.μ.—2 μ.μ. και 4—10 τό βράδυ, έν τη Νέα Κλινική του ΟΔΟΣ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 36, (Όμόνοια).—Άθήναι. Τηλέφωνον (Νέον 11-17)

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Δοκιμάστε και θα πείσθητε ότι ή

ΚΡΕΜΑ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ΜΑΡΚΟΥ Γ. ΡΕΒΕΛΑΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΥ

διατηρεί τό δέρμα δροσερόν και νε-
ανικό, εξαλείφει πανάδες, ουτίδας, και
πυώδη έξανθήματα τού προσώπου.

ΠΡΟΣΕΧΗ είς τό όνομα διότι ούδεμίαν
σχέσιν έχει με την καλλυντικήν άποψην
Γεωργίου Ρεβελάκη. Πωλείται είς τά φαρ-
μακεία και Καταστήματα Είδων Πολυτε-
λείας. Κεντρική Άποθήκη Κολοκοτρώνη 45.

ΚΩΝΣΤ. Α. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Νοσήματα Παθολογικά—Γυναικολο-
γικά. Νέα Διεύθυνσις: Όδός Πιπίνου

117. Δέχεται 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

Οί έν Λευκωσία της Κύπρου ά-
ναγνώσται μας άς ζητήσουν τό
«Ημερολόγιον του «Μπουκέτου»
άπό τόν άντιπρόσωπόν μας κ. Γ.
Υψηλάντην Βιβλιοπωλείον «Αί
Μοῦσαι».

ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΙΔΗΡΩΝ

ΙΩ. ΑΘ. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΣ

(Πάροδος Έρμου 207)

ΣΙΔΗΡΑ ΑΚΑΤΕΡΓΑΣΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ

Λαμαρίνες μαύρες, Άτσάλια, Αδλακωτές, Αά-
μες, Λαμαρία, στρογγυλά, τετράγωνα, Σιδηρο-
γωνίες, Τάφ, κλπ. κλπ.

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΗΝ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ"

Η ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΡΩΜΟΥ ΦΙΛΥΡΑ

ΑΚΟΜΗ:

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΟΤΗΤΗΜΑ

"ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ"

ΤΟΥ Κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ

ΕΠΙΣΗΣ:

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΟΡΝ

(Διευθυντού της Ασφαλείας Παρισίων)



ΠΡΟΣΟΧΗ

Όταν ζητήτε από τόν φαρμακοποιόν σας ένα φάκελλον ή μίαν φιάλην του καθαρτικού

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ



ΟΦΕΙΛΕΤΕ Ν' ΑΠΑΙΤΗΕΤΕ: τὸ σήμα γνησιότητος (τοῦ Προσχύνητος μετὰ τὴν ὑπογραφήν Probel) ὡς παρὰ πλεῖστα παρίσταται.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ:

ΘΕΟΔ. Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6, ΑΘΗΝΑΙ